Akbaba

— Nişanlın ne oldu kuzum ?.
— Affettim !..

2 Ay Ara ile

16993

TALİHLİ

5 MİLYON

LİRA TUTARINDA İKRAMİYE KAZANACAK

●

30 Aralıkta: *

9526 TALİHLİYE 3 MİLYON

7 Martta: **

7467 TALİHLİYE 2 MİLYON

●

* Fevkalâde senesonu keşidesine katılmak için 31 Ekim akşamına kadar İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar muhafaza ediniz.

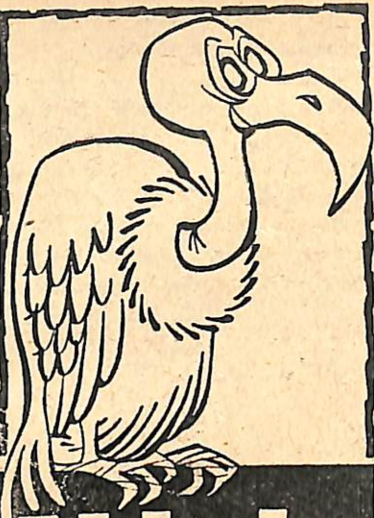
** Yeni yılın ilk zengin çekilişine katılmak için 5 Ocak tarihine kadar tasarruflarınızı İş Bankasında toplamıya devam ediniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 679

Saygı Kampanyası!

SAHİP VE BAŞYAZARI:
Yusuf ziya Ortaç

YAZI AİLESİ:
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ:
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden: **Kadri Yurdatap**
Dizildiği ve basıldığı yer: **Ercan Matbaası**
Kapak baskısı: **Şaka Matbaası**

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ:
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3.
Telefon: 22 18 11

İLÂN FİATI:
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı: 456 — Yıl: 38
8 Aralık 1960

İSTANBUL'UMUZUN dünya görmüş, aydın bir valisi var. Ayağını burkan bozuk kaldırım taşından çok gönlünü burkan iç konular üstünde duruyor: Temizlik kampanyası, saygı kampanyası bunlardan ikisidir.

Eski başkentin pisliği bir tartışma konusu olamaz. Gözümüz nereye değerse pis. Pislik, madde olmuş, tutuluyor!

Saygısızlığa gelince... İşte güzel, zarif, ince şehrimize hiç yakıştıramadığım budur. İçinde yaşadığımız İstanbul'a şair Nedim'in en çok nezaketini övdüğü İstanbul diyebilir misiniz?

Neden böyle oldu?... Sebepler bir değil ki bu sayfaya sığdırayım. Harp sonu dünyası baştan başa sarsılmıştır.

Ama biz, evden apartmana geçişi, merdivenin araya koyduğu mesafeyi kaybedişimizi bile bir sebep sayabiliriz.

Sonra, İstanbul, artık İstanbullular diyarı olmaktan her gün biraz daha uzaklaşmıyor mu?...

Kurtuluş Savaşından önceki beş altı yüz bin hemşehrimizin yarısını Ankara çekti. Şimdi iki milyona varan kalabalığın, haydi hesabı cömert tutalım, en çok yüzde yirmisi bu şehrin çocuğudur.

Başka?...

İnsan saygıya sokaktan değil, evden başlar. Siz söyleyiniz bana, evde eski saygı kaldı mı?... Karı - koca, baba - evlât saygısı?...

Benim çağımın çocukları, bir çatı altındaki büyüklerine değil, mahalleye saygı beslerdi: Komşu amcaya, komşu teyzeye...

Terbiyemizin soysuzlaşmasında, edebiyatımızın kötü rolünü unutmamalıyız. Ahmet Haşim'i Fıstıkçı Arap, Yakup Kadri'yi Karamaça Bey diye taşlayanlar, Abdülhak Hâmid'in, Mehmet Emin'in büyük alınlarına battal damgası vuranlar, Türk terbiyesinin ilk bozguncularıdır.

Demokrasi, bu saygısızlık yarışının ardına bir avuç neft yağı sürdü: Atatürk'ün vatan parçası heykelinden İnönü'nün aziz başına kadar taş, toprak, lânet yağdırdılar!

Sonra?... Sonrasını da görüyorsunuz işte, sade bilim dünyamızda 147 profesörümüzün alnına sürülmedik leke, vurulmadık damga bırakılmadı: Genelev akrabalığından casusluğa ve cinsî sapıklığa kadar!

Düşününüz, bu çirkef iftiraları yapanlar, hoca hakkını baba hakkından üstün tutan bir neslin çocuklarıdır. Kahrımdan nasıl ölmüyorum, nasıl kalemimi karnıma saplayıp harakiri yapmıyorum bilmem!

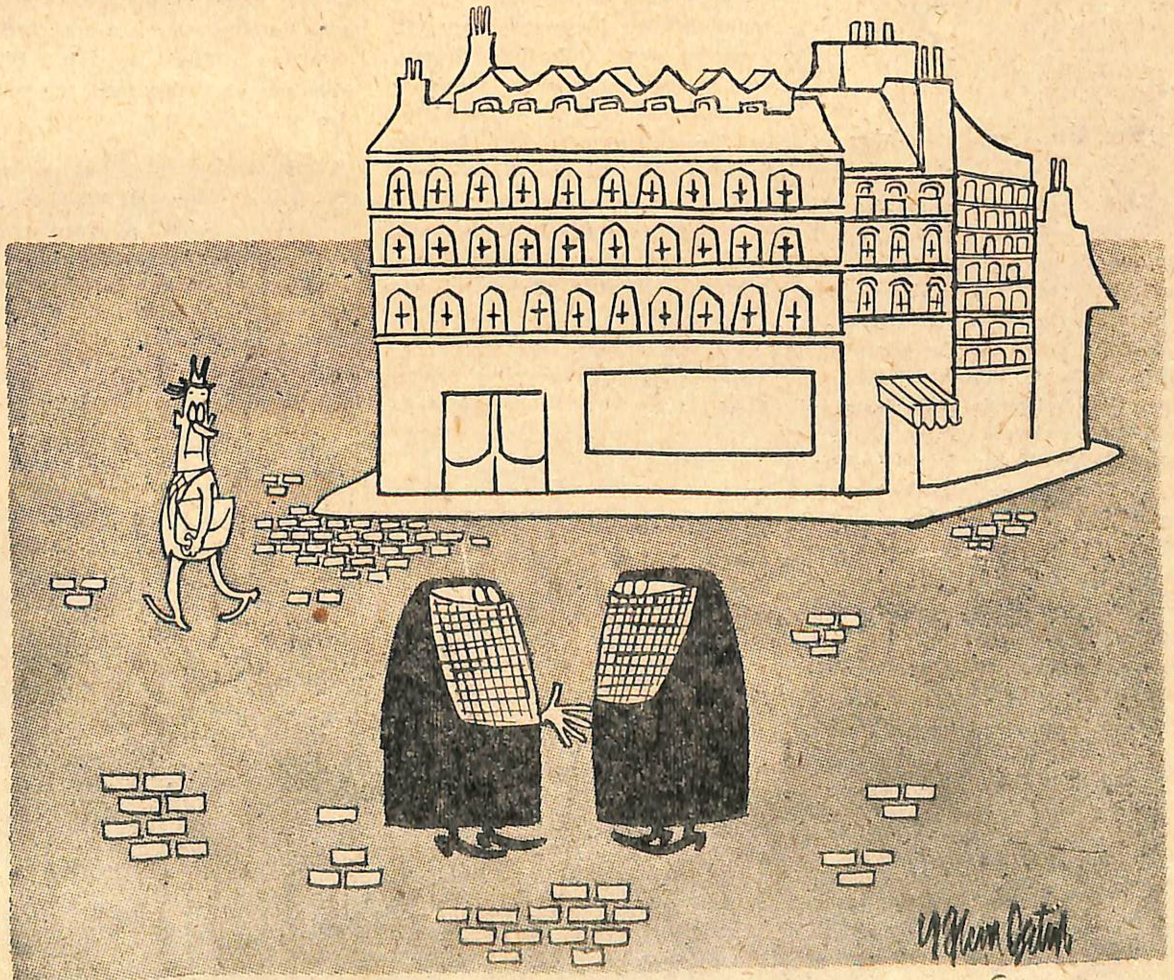
Üniversitesi bu kadar soysuzlaştırılan, yüzsüzleştirilen bir memlekettin sokaklarında terbiye aramak... Ne acı, ne acı bir hayal!

Sayın valimiz! Güzel ve asîl duygularınız önünde saygı ile eğilerek arzedeyim:

İhtilâl Hükûmetinden büyük seferberlik isteyiniz... Sizin vatandaştan istediklerinizi kışladan, fabrikadan, mektepten istesinler... Subay, her gün, on dakikacık erlerle konuşsun... Ustabaşı, her paydos saatinde beş dakika işçilere öğüt versin... Öğretmen, derse, bir baba nasihatinden sonra başlasın.. Ve şu yere serilen, hayır, hayır, yere değil, çamura serilen Üniversitelerimizin şerefi, haysiyeti, gururu da, yaralı elinden tutulup hemen ayağa kaldırılsın!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bizans tahtının vârisi olduğunu iddia eden bir genç, Türkiye Cumhuriyetini tanımıyormuş... (Gazeteler)

— Duydun mu kardeş... Türkiye Cumhuriyetini tanımıyanlar da varmış!

Allahım beni dostlarımdan koru!

Bunu galiba Volter demiş... «Allahım beni dostlarımdan koru, ben düşmanlarımla başa çıkarım..» Bunu Madanoğlu dese... diyordur da belki... Çok yerinde söz etmiş olur. Bir kere ümmet-i Muhammed onun ya dostu, ya mektep arkadaşı, ya akrabası!...

— «Madanoğlunun mektep arkadaşıydım... Beni pek sever... İçtiğimiz su ayrı gitmez... Öylesine samimîdir ki... bana hep eşşoğlu eşek diye hitabeder...»

— «Olamaz canım...»

— «Samimiyetten efendim, samimiyetten...»

Bir başkası:

— «Efendim... Öyle merhametlidir, öyle merhametlidir ki... Şuradan bir yılan geçse... Yolunu belki şaşırmıştır dokunmayın der...» (Yolunu şaşıran yılan bir tane olsa...)

Allah sizi dostlarınızdan korusun sayın generalim... Siz nasıl olsa düşmanlarınızı altedersiniz!...

Ben öğrendim...

Ben artık iyi bir hükûmet adamı olabilirim sevgili okuyucularım... Çünkü hükûmet etmenin şartlarını belledim. Şartlar şunlar:

Tevkif etmek,

Affetmek,

Ondan sonra efendim...

Sahiden affetmek. (Mahkûmları falan...)

Bir de, itişe tepişe kocaman dernekler açmak ve itişe tepişe o kocaman dernekleri kapatmak...

Başka?...

Sus'lan, o yalvarmalar faslından!

Hikâye eskicedir amma her zaman «yürürlüktedir». Onun için anlatıyorum... Bitliste bir Barut ailesi varmış, sıkı demokrat... O zaman öyleymiş... Şimdi bilmem. Ağzı lâf yapar nüfuzlu bir aile... Bitlis halkına göz açtırmazmış... Parti kongrelerinde delegelerin isteklerini ağızlarına tıkayı tıkayıverirmiş... Meselâ bir delege kalktı:

— «Efendim...» dedi, «kazamızda su yok...»

Barut ailesinden biri atılır ve kesermiş:

— «Sus 'lan, o yalvarmalar faslından...»

— «Efendim... Köyümüzde okul yok...»

— «Sus 'lan, o yalvarmalar faslından...»

— «Kaymakamımız yok...»

— «Sus 'lan, o yalvarmalar faslından...»

— «Hürriyetimiz yok...»

— «Sus 'lan, o yalvarmalar faslından...»

Ve tabii meşhur «yalvarmalar faslına» varmadan, kongre: «Genel başkana bağlılık ve selâm, mesele tamam mı tamam» diye dağılırmış, dağıtılırmış...

ANKARA mektupları

NİMET ARZIK

Barut ailesi şimdi Ankarada olsa fena olmazdı hani:

— «Efendim, profesörler meselesi... Hani üniversite dışı edilen profesörler meselesi...»

— «Sus 'lan, o yalvarmalar faslından...»

— «Efendim... Piramit... şişkin piramit meselesi...»

— «Sus 'lan, o yalvarmalar faslından...»

— «Emekliye pattadak ayrılan memurlar meselesi...»

— «Sus 'lan, o yalvarmalar faslından...»

Dünyada Barut aileleri de mühim, «yalvarmalar faslı» da benim gördüğüm...

Tasma!

Kolan vurursunuz vurursunuz, salıncak göklere çıkar... Sonra kolanlarda sallantı hafifler ve durur salıncak...

Büyük olaylardan sonra da öyledir... Herkes kanatlanır, kanatlanır, ha uçacağım, ha şimdi uçtum sanır... Ve sonunda yerinde mıhlı kalır... Bizim nesil zaten çocukluğunu yaşamadan ihtiyarladı... Geçkin çocukların elinde, geçkin ve mızır... Yüreğimin «vanıklığını» açığa vuran bu «felsefi» giriş... Neyin girişiydi ki?... Kafam dağılıyor..

Ha!... Sizler için bir piyes hazırlıyorum. Piyesin adı «Tasma...» Üç perdelik komedi. Çok aydın bir toplulukta bir konuşma ilham etti bana bu piyesi... Zarif bir hanım, yeni evlenen yeğenine şu tavsiyede bulunuyordu... «Kız... Mademki kocan eve erken gelmiyor... Sen de her gün çık... Kapının önünde bekle... Neden kapının önünde bekliyorsun diye sorarsa, ki soracaktır... «Evde yalnız, hava kararınca korkuyorum» dersin... Ben bunu sekiz sene yaptım... Hem benimki seninki gibi değildi, ne azgındı ne azgındı... İp gibi dairesinden çıkıp eve gelmeğe başladı ve alıştı da sonradan...» İşte «Tasma» adlı hazin komediyi ilham eden bana bu muhaveredir... İptidaî bir kadının, kurnazlıklarla, şantajlarla, bayılmalarla, ayılmalarla, «hayalî» hastalıklarla, zeki bir adamı aptallaştırması, sersemletmesi, şahsiyetsizleştirmesi ve bu bağlamaksa «evine, pardon, yuvasına bağlaması...» Cemiyetimizin acıklı problem ve manzaralarından biri... Seveceğinizi umuyorum bu komediyi. Hanımlar biraz burulacaklar amma, üstlerine almağa mecbur değiller ki...

Yüksek nezaket

Küfretmediğimiz zaman bizler çok nazikiz: «Affedersiniz... katır» deriz meselâ... Katırın nesi var?... Gül gibi hayvan. Bir dirhem yağ tutmaz da üstelik!

«Affedersiniz... ayak...» Ayağın nesi var?... Vücudun birçok bölgelerinden daha sorumlu...

«Affedersiniz... İn... inkılâp...»

En komiği de buydu... Aylardan beri üstün nezaketten ötürü, ihtilâle inkılâp dedik durduk... Galiba inkılâbı, ihtilâlin yumuşağı zannediyorduk. Şimdi şükür, on üç kasımdan sonra, anlamıyanlar anladılar ihtilâlin mızrak mızrak ihtilâl olduğunu... Mızrak mızrak... Dünyada mızrak kadar zarif şey yok... Var mı?...

Allah başka tasa vermesin!

Biraz da «ateş» siz konulara geçelim... Sevgili okuyucularım... Anlatacağımı... Uydurmuyorum vallahi billâhi... Zaten uydurmadığım için bazıları kızıyorlar bana...

Yassıadada, bebek dâvası, «bebeksiz» dâvalar, «tertip» dâvaları, «tertipsiz» savunmalar gırla gider-ken... İki sâkıtın eşi (amma en büyüklerden...) başkentte ziyaretleşir Akraba olduklarından her gün birbirlerine koşmaktadırlar...

Konuşma:

— «Ah benimki, tam yirmi kilo zayıflamış... Elbiseleri üstünden akıyor...»

— «Benimki de eridi... Kaç kilo verdiğini bilmem amma... Elbiseleri seninkinin elbiselerinden fazla sarkıyor! O kadar zayıflamak is-

terdi de muvaffak olamazdı... Halbuki kendini herşeyden mahrum ederdi (herhalde sadece yemeğe karşıydı bu çetin mahrumiyet...) Şimdi... ay şimdi... Ne kadar zayıflamış...»

Ben de şimdi kanaat getirdim ki sevgili okuyucularım, bütün bu tarihî olayların hayhuyunda, üstünde üstünde en çok durulacak nokta «kilo verme» meselesi. Ben de işin başka taraflarına tutulup, geride kalan eşler için üzüm üzüm üzülüyordum.

Tanrı kendilerine başka tasa da vermesin!...

Talan:

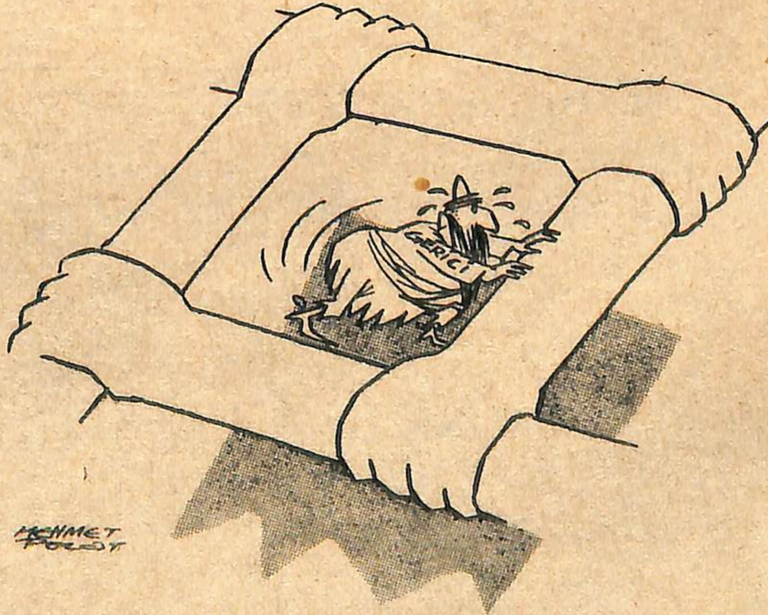
Bu aşiret psikolojisinden çoğumuz çıktık şükür, çıkmadık mı...» «Çıkmadınız» diye biri karşıma dikilse de, ona dünyanın kaç bucak olduğunu anlatsam... (Bu günlerde umumî havaya uygun olarak cenkçiliğim üstümde... Sevgili okuyucularım, kaç bucak acaba dünya?... Öğretin de işin tam sıcağında mahçup olmıyayım...) Çok küçük bir azınlık, amma çoook küçük bu aşiret psikolojisiyle hâlâ kopuşamadı... Bu psikolojinin önemli belirtilerinden biri: Talan... Yağma!...

Yok öyle kendimizi pohpohlamıyalım... Adanada bir uçak düşer... Civardakilerin ilk işi yardım yerine talandır...

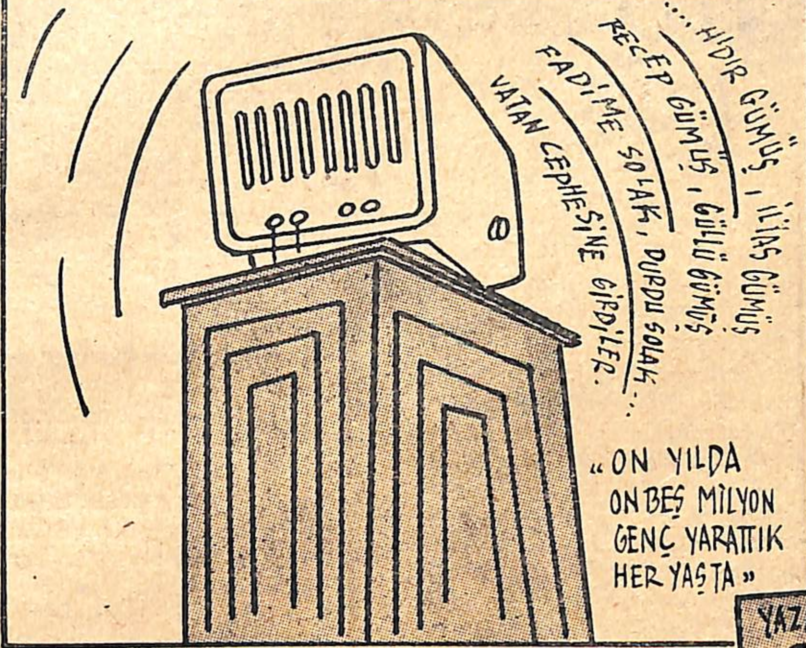
Bilmem nerede bir yangın olur... Gene ilk iş yağmadır... Demokrat Partiye ait mobilyalar toplanır... Talancıyı bir tasadır alır... Ne etsem de ele geçirsem diye... Üstelik kendisi için ele geçirmek istese yüreğim yanmaz... Bilmem hangi kurul daha süslü olsun diye... Bilmem hangi bina daha «oturaklı» olsun diye!... Maliye çırpınır, hazine dövünür... «Bu işin bir usulü vardır... Bilmem kim, bilmem kime devretmeli... O devirden sonra da bilmem kim bilmem kime devretmeli...» diye talancı aldırmaz... Ve bir de bakarsınız ki... Abdülazizin yatağı devlethâneye taşınmış, Refik Koraltanın da «masumiyet» albümü pederinizin çalışma odasındaki bürونun gizli gözünde...

Bu aşiret psikolojisiyle hâlâ kopuşmıyan küçük azınlık biraz biraz kopuşsa artık!...

Hoşça kalın sevgili okuyucularım.

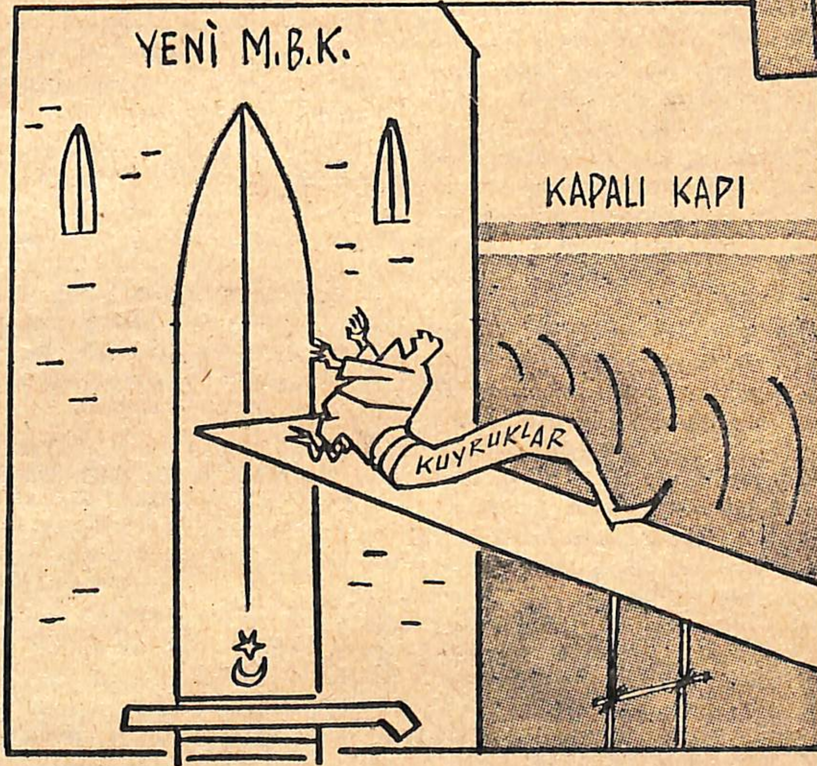

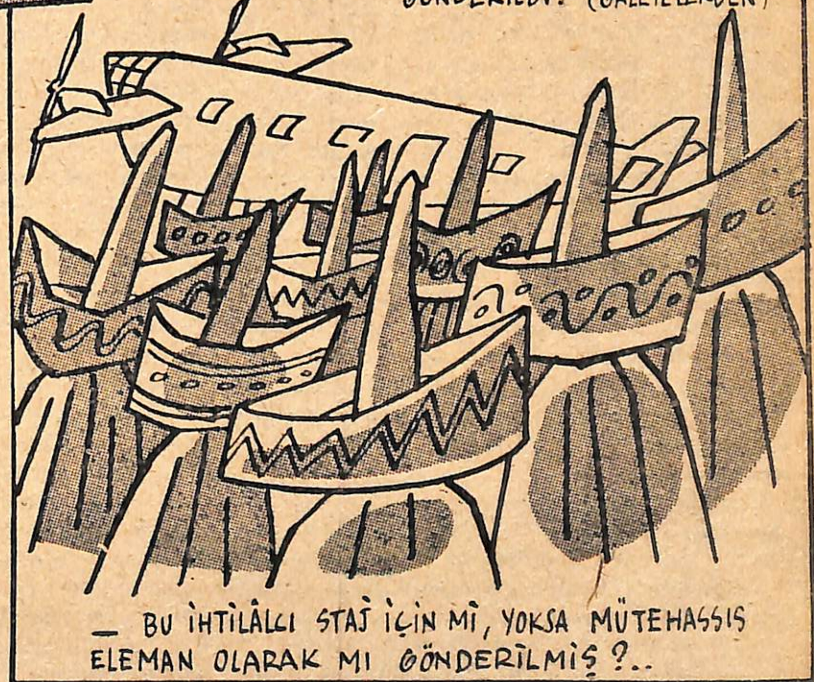
YAZISIZ!

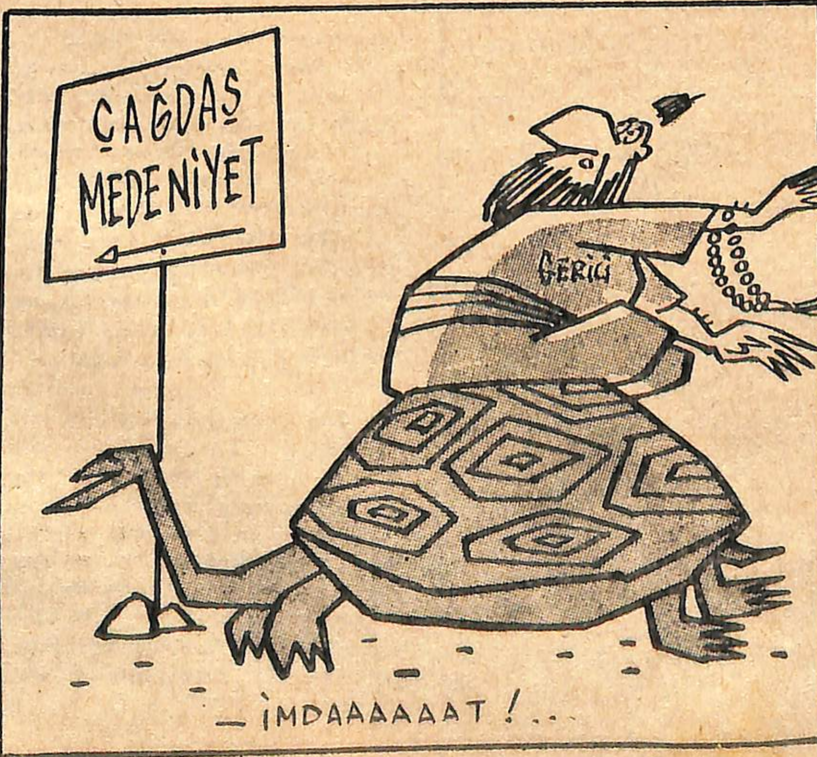

YAZAN, ÇİZEN TURHAN

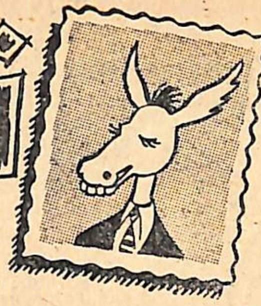

Eşek Sözü

Adnan Veli

Belediyeye ait yaşlı bir eşeği, kendi özel işlerinde kullanmak, sonra da hayvanı zimmetine geçirmekten sanık temizlik işleri müdürlüğünün olay tarihindeki siyasî müşaviri Fecaattin Hakgülü'nün muhakemesine o sabah başlandı.

Sanık, iddianâmeyi oldukça dalgın bir edâ ile dinliyordu. Karısı, bankalardaki paralar üstüne tahdit konmuş olmasına rağmen, ne yapıp yapıp, ona bir de avukat tutmuştu. Fecaattin'in avukatı İsmet Kalyoncukulluoğlu, iddianâme okunurken mütemadiyen not tutuyordu. Sanık, kendisine isnat edilen suçun delillerini kabul etmez bir eda ile arada bir gülümsüyordu.

Dinleyicilerin oturdukları sıralar da epey kalabalıktı. Fecaattin'in yediği naneleri bilenlerin hemen hemen hepsi o sabah mahkeme salonunda toplanmışlardı.

İddianâmenin okunması sona erdikten sonra Başkan, sanığa işaret etti:

— Senin hakkında iddia makamının iddialarını dinledin. Hâdiseyi bir de senin ağzından dinliyelim. Sen, Belediyeye ait eşeği önce şahsî işlerinde kullanmaktan, sonra da hayvanı zimmetine geçirmekten sanık bulunuyorsun. Anlat bakalım, mesele nasıl oldu?...

Sanık Fecaattin, ayağa kalktığı zaman eli ayağı titriyordu. Yalvaran bir sesle konuşmağa başladı:

— Benim bu işde hiç bir kabahatim yok Reis beyfendi.

— Kabahatin yoksa müddeiumumi niçin senin cezalandırılmanı istiyor?...

— Arzedeyim efendim. Aklımda kaldığına göre galiba 1959 senesinin haziran ayı idi. Belediyenin baş müşavirlerinden Yatkın bey o sene Adaya, yazlığa gidecekti. Kayın valdesini de götürecekti. Kayın valdesi gezip tozmayı seven, keyif ehli bir kadınmış. Her gün Büyükada'da tur yapınca eşek masrafı çok olacak diye, Belediye temizlik işleri müdürlüğünden bir eşek istedi. Bey hayvanı adaya götürüp, bütün yaz kendisinden istifade etmeyi düşünmüştü. Ancak Adalardaki eşek kontenjanı dolu olduğundan, Büyükada'ya yeniden eşek götürmek için daimi encümenden bir karar alınması gerekiyordu. Bu işi de bendenize havale etti. Bendeniz bir dilekçe yazarak, makama durumu arzettim. Makam da dilekçeyi Encümene havale etti. Selim beye, Hayri beye, Nevzat beye bendeniz de şifahen durumu arzettim. Yani işi elden takib ettim.

Başkan kaşlarını çatmıştı:

— Dilekçenin elden takib edilmesi teamülden midir?... dedi...

— Teamülden değildir ama, eşek bunu bizzat yapamıyacağı için, Başmüşavir beyfendi beni vazifelendirmişlerdi. Neyse efendim, lâfı uzatmıyayım, ben kararı encümenden takib edip çıkarttım. Kararı çıkarttıktan sonra, hayvanın Ada'ya nakledilmesi işi kalıyordu. Büyükada'ya giden yolcu vapurları eşek kabul etmiyorlardı. Bendeniz Denizcilik Bankasının Umum Müdürlüğüne müracaat ederek, hayvanın bu vapurlardan birinde, ikinci mevki alt kamarada seyahat etmesinin, memleketin yüksek menfaatlerine uygun olduğunu, bunu temin buyurmalarını umum müdür beyfendiye arzettim. Umum müdür bey, beni umum müdür muavini beyfendinin yanına yolladılar. Ona da durumu arzettim. Umum müdür muavini beyfendi, eğer bir «mucip» getirirsem, bunun mümkün olduğunu bana bildirdiler. Ben de Belediye zat işlerine müracaat ederek bir mucip istedim. Zat işleri müdürü, hayvana mucip veremiyeceklerini, çünkü bunun mevzuata aykırı bulunduğunu bildirdiler. Ben durumu gene Başmüşavir beyfendiye bildirdim. O da bana «mucipin üstüne senin ismini yazıversinler» dedi. Bendeniz de emir kulu olduğum için, ister istemez kabul ettim. Zat işleri, bendenizin Ada'ya nakli için gerekli mucibi verdiler. Bendeniz de hayvanı yanıma alarak son vapura gittim. Orada memurlarla bir hayli çekişmek zorunda kaldık. Çünkü mucip'in üstüne bendenizin resmini yapıştırmışlardı. Memur, mucip'in üstündeki resme baktı. Bir de hayvana baktı. «Bu resim buna benzemiyor. Olamaz» dedi. Bendeniz o mazlumu vapura bindirinceye kadar neler çektiğimi imkânı yok anlatamam.

Neyse çok muhterem Reis beyfendi, lâfı uzatmıyayım, mazlumun Vatan Cephesine giriş kartını göstermek suretiyle hayvanı vapura zar zor bindirebildim. Gece de Ada'ya çıkardım.

Ada'nın öteki eşekleri, kendi aralarına yeni bir arkadaş geldiğini görünce huysuzluk etmeye başladılar. Bizim hayvan ne vakit bir caddeden geçecek olsa, hemen çifteyi yapıştırıyorlardı. Ben bizim hayvanı ötekilerle arkadaş edinceye kadar tam on beş gün akla karayı seçtim. Sonra artık, Beyfendinin kayın valdelerini yavaş yavaş gezdirmeye başladım...

Başkan sordu:

— Eşeğin gıda ve bakım masraflarını kim ödüyordu?

— Örtülü ödenekten veriliyordu beyfendi...

— Hangi örtülü ödenekten?...

— Başvekâlet örtülü ödeneğinden.

— Başvekâlet nasıl verir bunu?...

— İleride kendisinden büyük hizmetler bekleniyormuş...

— Hangi fasıldan vermişler?..

— Propaganda faslından...

— Sonra?...

— Sonrası işte böyle beyim...

— Sen hâdiseyi anlatmadın ki... Hayvanı kendi özel hizmetlerinde nasıl kullandın?...

— Bu hayvan özel hizmetlere gelmez zaten... Bu eşek sizin bildiğiniz eşeklerden değil Reis bey... Başvekâletten karnını doyuran eşek, kolay kolay başkasına eşeklik etmez...

— Peki, sonrasını anlat... Sen eşeği, yaz bitiminde ait olduğu daireye getirip teslim ettin mi?.. Belediye Temizlik İşleri Müdürlüğüne?...

— Evet, orasını anlatayım... Yaz bitti. Kayınvalde de İstanbula döndü. Eşeği de ister istemez geri getirdik. Fakat bendeniz bütün yaz boyunca hayvanla bizzat meşgul olduğum için, mazlum benim yanımdan ayrılamaz olmuştu. Ben nereye gitsem «beni de götür» diyordu. Onu, ait olduğu daireye götürmek için çok döğdüm. Fayda etmedi. Çalıştım, çabaladım, tesiri olmadı. Hayvan nuh diyor, peygamber demiyordu. En sonunda bir gün dile geldi. Bana yalvarmaya başladı:

«— Canım ciğerim Fecaattin'ciğim! dedi. Sen bana acı. Beni tekrar Belediyenin öteki eşeklerinin yanına gönderme. Ben senin yanında kalayım. Hayatımı seninle beraber geçireyim» dedi. Ben de hayvanın bu yalvarışlarına karşı dayanamadım. Onu kendi yanımda alıkoydum. Çünkü ne yapsam benden ayrılmıyordu. Eski ahırına gitmiyordu. Ben de onun dediğini yaptım...

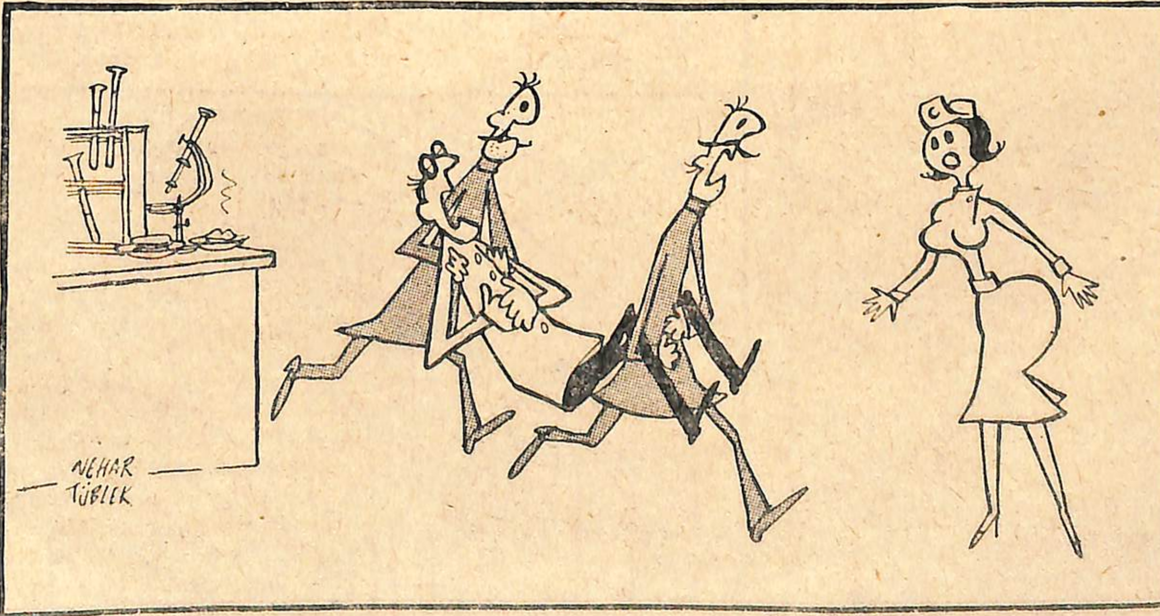
— Sen eşeğin sözünü ne diye dinliyorsun?...

Sanık boynunu büktü. Başını yana eğdi. Acı acı mırıldandı:

— Alışmışım Reis bey, alışmışım... Senelerdenberi eşek sözü dinlemeye alışmışım... Ne yapayım?...

Başkan, dosya münderecatını inceledi. Şahitlerin dinlenmesi için duruşmayı 27/Aralık/1960 tarihine bıraktı...

Lokantalardaki yemekler tahlil edilecek. (Gazeteler)

— Çabuk bir cankurtaran çağır hemşiranım Doktor yemek tahlili yaparken zehirlendi!...

Sivasta tahliye edilen sanıklar politikayla uğraşmaya tövbe ettiler. **(Gazeteler)**

Kırk gün günahkâr. Bir gün tövbekâr

Sebebi

Torbalı'nın bir köyünde, borçlu bir vatandaşın eşyalarını haczetmek için evine giren haciz memurları, evi tamtakım bulunca şaşırıp kalmışlar ve duvarda asılı bulunan sâbıkların kornişli resimlerini alıp götürmüşler.

Şimdi, cisimleri para etmeyen insanların resimleri mi para ediyor diye telâşlanmayınız.

Haciz memurları resimleri, çerçeveleri para ettiği için almışlardır.

Göreceğimiz geldi

Yeni İstanbul gazetesinin pek değerli başyazarı Habib Edip Törehan'ın geçenlerde yayınlanan başyazısının başlığı şuydu: «Gazeteciliğimiz»

Habib Edip beyin İsviçre gazeteciliğinden bahsettiğini bilmem anladınız mı? Zira üstat 27 Mayıs devriminden beri, yerleri pek rahat olduğu için İsviçre'den Türkiye'ye teşrif etmemişlerdir.

Yaşadık

Bir gazete haberi, mezar fiatlarına yüzde elliye varan bir zam yapıldığını bildiriyor. Habere göre, Zincirlikuyu'da evvelce 240 liraya satılan dört buçuk metrekarelik mezar yeri, şimdi 350 lira olmuş.

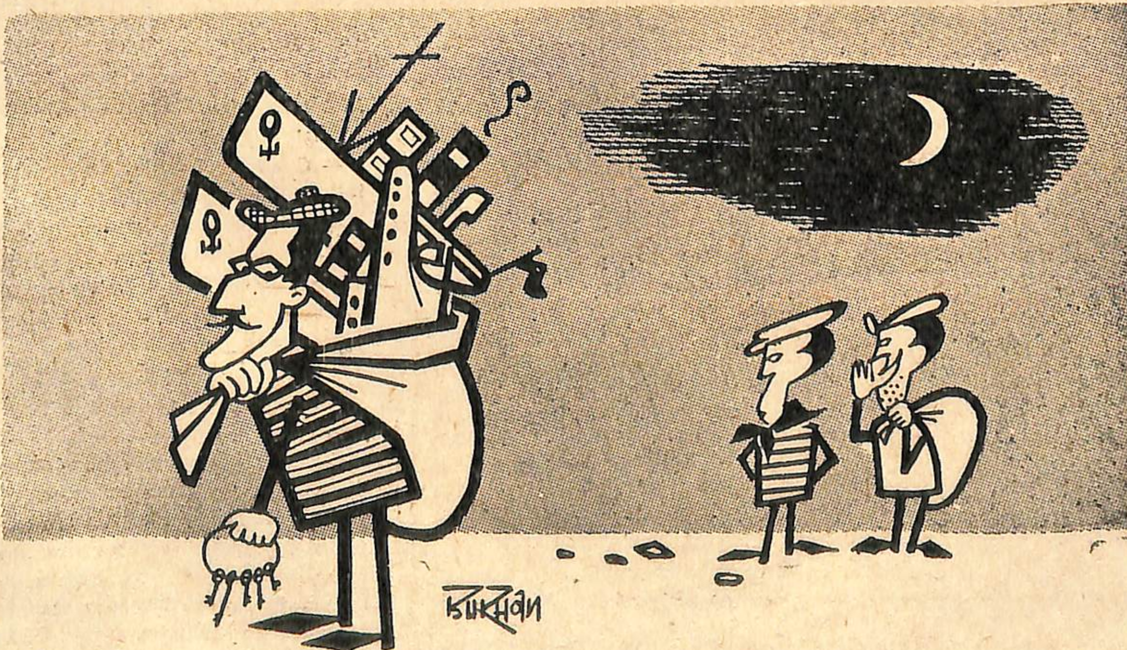
İki devir arasındaki farkı göstermesi bakımından enteresan bir haber.

Demokratlar, hayatımızı lüzumsuz saydıkları için, bütün fiatları üç metre havaya fırlattıkları halde mezar fiatlarına pek dokunmamışlardı; isteyen, istediği zaman ölürdü. Fakat şimdi, ölmek yok, artık yaşıyacağız.

Tavsiye

Bakırköy Sinir ve Akıl Hastanesindeki hastalar bir temsil vermiş, akıllılar da bunu seyretmişler. Bir gazete, bu haberin başlığını «Deliler temsil verdi» diye koymuş.

On yıl neler çektiğimizi hep bilirsiniz. Onun için akıllılar delilere temsil verdirmeli, fakat temsil ettirmemeli.

— Zorlu ustadır ha!...

Bâki kalan bu kubbede

REŞAD EKREM KOÇU

Seyyidi Ali Reis

On altıncı asırda Kanunî Sultan Süleyman devrinin namlı denizcilerinden, Hind Okyanusu filosu kumandanlığında bulundu. Millî kütübhânemizde «Mir'atül-Memâlik» adında bir eseri vardır ki Hind Okyanusunda başından geçen vak'aları, ve Hindistandan İstanbula kadar karadan seyahatını anlatır; kıymetli bir vesikadır. Aslı Sinobludur, zamanının değerli bir şâiridir, şiirlerinde «Kâtibî» mahlasını kullanmışdır. Babası da tersânelidir, Hüseyin Reis diye meşhurdur.

Bakınız, bu şâir denizci dörtyüz sene evvel ne açık bir dil ile konuşuyor:

Deniz üstünde yürürüz
Düşmanı arar buluruz
Öcümüz komaz aluruz
Bize Hayrettinli derler!..

Namlı amiral gaayetle hoş sohbet, zarif bir meclis adamıydı. Bir ara ayak takımı denilen tabakadan bir güzele gönül vermişdi, tersâne muhitinde hayli dedi koduya sebeb oldu. Seyyidi Ali Reis bir gün bir mahremine şöylece derd yandı:

— Herkesin düşmanına bedel bir dostu vardır, biri zehirler ise, öbürü panzehir verir, bende öyle değil!.. düşmanım gider, sevdiğime beni zem eder, onu benden soğutmağa, uzaklaşdırmaya çalışır; dostum gelir, sevdiğimi bana zem eder, beni ondan soğutmaya uğraşır, nedir bu alın yazısı yâhu!..

※

Andelib

Aslı Kastamonulu, on altıncı asrın büyük şöhretlerinden bir hânendedir; dâvûdi bir sesi varmış, çağdaşları «okumaya başladığı zaman akan sular ve uçan kuşlar dururdu» diyor. Zârif ve hoş sohbet bir meclis adamı olarak da meşhurdur.

Bir gün devlet dâirelerinden birine işi düşmüş, fakat bir türlü çıkaramamış, hep: «git, yarın gel!» derlermiş:

— O efendi rüşvetsiz iş görmez.. Eline hediye alıp gidersen işin olur». demişler.

Andelib de o zamanlar makbul hediye sayılan bir mikdar şeker ile balmumu almış, çıkının kenarına iki de altın sıkıştırmış ve hakikaten o gün işi hal edivermişler.

Aradan zaman geçmiş, bir meclisde o mürteşi memurun bahsi geçmiş, biri: «Nasıl adamdır?» diye sormuş; hânende Andelib de:

Eğer destin tehî (boş) varsan
Efendiyi uyur derler
Eğer zer (altın) alub versen
Efendi gel, buyur! derler.

diye târif etmiş.

Velînimet...

Hüseyin KORKMAZGİL

— Biraz bekleyin, dediler, nerdeyse gelir.

Geniş, yumuşak koltuklardan birine bıraktım kendimi. Oh, ne rahat. Dokunan olmasa da azıcık kestirsem şuracıkta. Bir kadını okşar gibi okşuyorum koltuğu.

Birden aklıma geldi: Niçin gelmiştim ben? Haa, muhasiplik için.

Söyliyeceklerimi sıraya korken kapı açıldı. Bir küçük memur hafifliğiyle ayağa kalktım, önümü kavuşturdum. Adam bana omuzundan bakıp yerine geçti. Kalktığım gibi oturdum. Önüme bakıyorum. Bekliyorum ki «Ne istediniz?» diye sorsun. Sormuyor. Usulcana kaldırdım gözlerimi. Ayy, ben bu adamı tanıyorum be! Dur bakayım... Tamam, bildim! Vallahi de o, billâhi de o! Ya beni tanırsa şimdi? Birden umutsuzluğa kapıldım. Ya tanırsa şimdi? Ya tersyüz ederse? Demek şirketin müdürü de patronu da bu adam ha?

Önce telefona uzandı, sonra vazgeçti, kolunu hiç çekmeden zile bastı. Demin benimle konuşan genç girdi odaya.

— Fasulya demişlerdi, ne oldu?

— Beyaz yok efendim, renkli derseniz alalım.

Tamam! Eğer bu o değilse ben ellerimi keserim.

— Ama beyazın yerini tutmaz o, değil mi? Ha? Tutar mı?

— Hayır tutmaz, dedim. Etli fasulya için mutlaka beyaz olmalı. Çünkü beyaz fasulyadaki kalori hiç birinde yoktur. Beyaz fasulya çok lezzetlidir efendim. Sonra beyaz fasulya...

Müdür, «Sen de nerden çıktın?» gibilerden dik dik baktı yüzüme:

— Yâni beyaz iyidir, değil mi? dedi.

— Tabii efendim, dedim, beyaz gibi var mı? Beyaz fasulya...

Ben başladım beyaz fasulya hakkında diskur geçmeğe. Adam beni hem dinliyor, hem de bir portre ressamı gibi yiti-yiti bakıp duruyor yüzüme. Yuuu, tanımadı enayi...

★

Son ders cebirdi. İçim öylesine kazınıyordu ki açlıktan, cebir gerçekten cebir olup çıkmıştı. Esnememek için zor tutuyordum kendimi. Fakat, Ferit arka sıralardan kurt gibi uludu mu, hayır kalmıyordu bende. Gözlerim sulanıyor, genzim sızlıyor, çene kemiklerim ağrıyordu. Hani bıraksam kendimi, ya sıraya kapanıp horul horul uyuyacağım, ya da ulur gibi esniyeceğim. Hava güzel, hava ılık. Karşılıklı ötüşen kumruların sesleri ninni geliyor adama. Ah bir çalsa şu zil!...

Öğretmen tahtaya yazıyor, yazıyor, yazıyor, sonra birden bize dönüp:

— Anlaşılıyor değil mi? diyordu.

Biz hep birden:

— Anlaşılıyor efendim. Aaaa-uuu...

Öğretmenin ağzı yırtılacak esnemekten. Fakat çeneleri kaymağa başladı mı hemen elinin tersiyle kapatıp ağzını, tahtaya dönüyor, yazıyor, yazıyor, yazıyor, sonra yine bize dönüp:

— Anlıyorsunuz değil mi? diyordu.

Biz yine hep birden:

— Anlıyoruz efendim. Aaaa-uuu...

Hele Ferit kurt gibi uluyor esnerken. Önce ağzını doksan derece açıyor, sonra başlıyordu makamla «aaa-uuu» çekmeğe. Hem gülüyorum, hem esniyorum. Nerdeyse çene kemiklerim çıkacak. Ah şu zil bir çalsaydı!...

Bir ara çok kötü bozuldu öğretmen, onu böyle üstüne doğru doksan derece esner görünce:

— Kapat ülen ağzını, dedi. Beni mi yutacaksın kârata?

Ama hemen kendisi de başladı esnemeğe. Elini ağzına kapatmasa onun da Ferit'ten kalır yanı yoktu. Ne var ki o «aaa-uuuu» çekmiyor, yemekten ağzı yanmış gibi çenesini sağa-sola oynatıyordu.

— Ah kâratalar, dedi sonunda, beni de esnettiniz be. Belli, bugün sizin hiç bir şey anladığınız yok!

Saatine baktı:

— Zaten vakit te gelmiş...

Dersin bittiğini duyunca hep birden dayattık:

— Hayır hocam hayır, valla çok güzel anlıyoruz. Devam, devam...

Ön sıralarda oturanlardan birkaçı daha da ileri gittiler:

— Bu problem çok güzel anlaşıldı efendim, dediler. Böyle birkaç problem daha verseniz de...

Biz arka sıralardan ayaklarımızı yere vurarak destekledik öndekileri.

— İnekliğin lüzumu yok!

Derken zil çaldı. Öğretmen tebeşiri atıp çıkarken Ferit çenesinin bütün gücüyle öyle bir «aaa-uuu» çekti ki, yem borusu vurulmuş gibi boşandık sınıftan. Fakat yemekhanenin kapısı kapalı. Yemek hazır değilmiş. Nöbetçi arkadaşın yakasını tutan tutana...

— Lan fırsatçı niye hazırlatmadın yemeği?

— Canınız çıkmadı ya, bekleyin biraz...

— Yemeklerden ne var?

— Velinimet!

Yâni kuru fasulyayla pilâv...

Ferit afilli bir «aaa-uuu» çektikten sonra omuzunu kapıya verip ellerini pantolon ceplerine soktu:

— Desene bugün çatlıyacağız? Yaşasın velinimet!

Palmiyenin kökünde oturan bir parasız yatılı da:

— Dağılın ulan hanım evlâtları, diye bağırdı. Bugün zifiriniz kesik oğlum. Hadi yaylanın bakalım!...

Hanım evlâtları dediği paralı yatılılardı. Daha «velinimet» sözünü duyar duymaz birkaçı almıştı voltasını zaten. Yakındaki lokantaya gidiyorlardı.

Fasulya sıcak sıcak tüttükçe içim kazınıyor açlıktan. Kapının bir türlü açılacağı yok. İşin kötüsü, günümüz güme gidiyor. Çünkü günlerden cumartesi. Yatılı okullarda en güzel gün cumartesidir. Arkası pazar. En kötü gün de pazardır. Çünkü arkası pazartesi. Fizik, kimya, matematik, tarih, coğrafya, cebir...

Kapı açıldı. Birbirimizi kakıştırarak doluştuk salona. Masalar sekizer, onar kişilik. Bizimki sekizlik. Ben masanın bu başında oturuyorum, Naci öte başında. Ortada Ferit, onun karşısında Nurettin. Sekiz kişinin üçü paralı yatılı, beşi parasız. Ama, gerçekten parasız yatılıyız. Yâni ziliz. Öyle iş olsun diye parasız yatılı geçinmiyoruz. Beşimiz de okul yemeklerinden başka yemek bilmiyoruz. Üç ayda bir de sinema yüzü gördüğümüz oluyor. Kooperatife ancak zarf kâğıt almak için uğruyoruz.

Nurettin dediğimin babası fabrikatördür. Ayda en az beş yüz lira harçlık gelir şunundan bunundan. Çok zaman yemeğe bile oturmaz bizimle. Her cumartesi bir elbise değiştirir. Nöbetçi öğretmen geceleri yatağının boş olduğunu bile görmez onun. Bizim kafalarımız mahkûm kafası gibidir, kökünden traş ettirmedik mi «idare» tepemizdedir, ama Nurettin raporludur, saçını yandan ayırır.

Ferit kepçeyi fasulye karavanasına daldırdı, birer kepçe koydu hepimize, biz yumulduk tabaklara. Sonra kalanını da dağıttı, kepçeyi atıp kurt gibi daldı fasulyeye. Koca salon çatal kaşık gürültüsünden, ağız şapırtısından çın-çın ötüyor.

Nurettin fasulyadan çatalın ucuyla birkaç tane aldı, yüzünü buruşturdu:

— Get lan, dedi, bu da yenir mi be? Haşlamış getirmiş keraneci...

Fasulya tabağını karavanaya boca etti. Sonra da üstüne, yarıladığı bardağı boşalttı. Biz habre atıştırıyoruz.

Ferit :

— Yapma şunu be, dedi. Miğdesini bulandırma adamın. Biz hanım evlâdı değiliz oğlum!

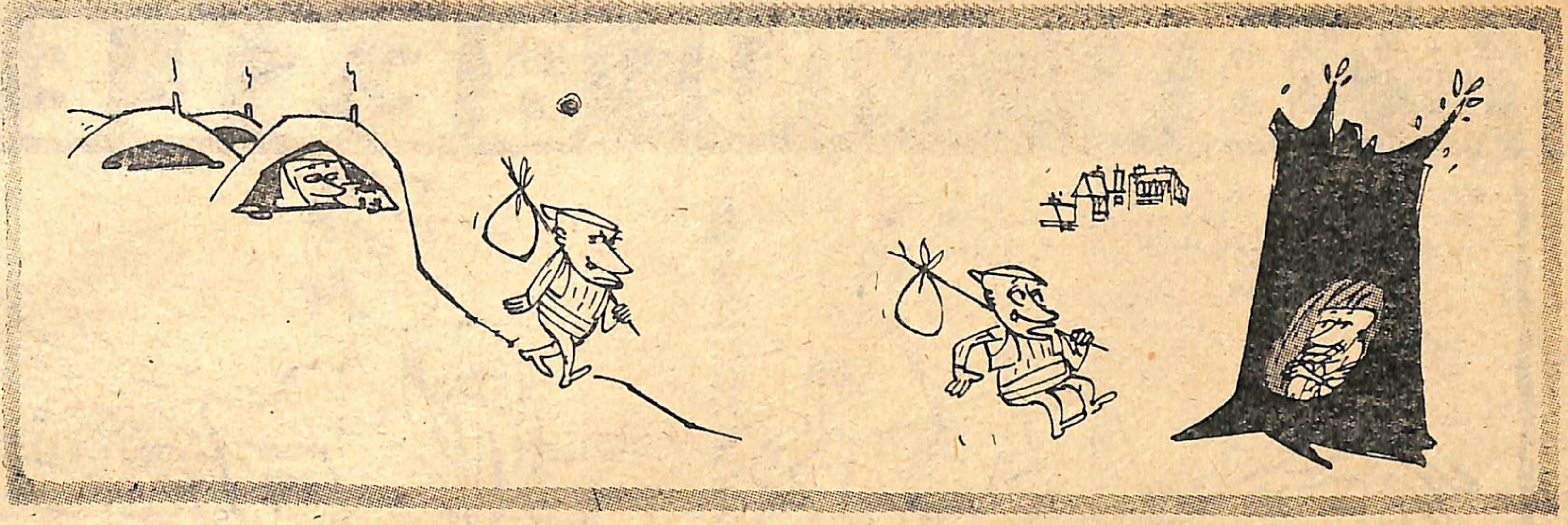
Kepçeye su döküp pilâva daldırdı. Hoşafı dağıtıncıyadek millet yarılamıştı pilâvları. Nurettin pilâvdan da çatalın ucuyla bir-iki pirinç aldı, sonra bir bardak suyu boşalttı tabağına, başladı çatalla karıştırmağa.

— Yapma şunu be, dedik. Terbiyesizliğin lüzumu yok Nuri.

Nurettin yayvan-yayvan gülerek

— Şerefine!..

Köyden indim şehire...

Şaşırdım birdenbire!...

pilâv tabağını fasulya karavanasına boşalttı.

— Get lan, dedi, bu da yenir mi be? Sizde de miğde var...

Ne desek tınmıyor oğlan. Hoşafı da döktü karavanaya. Üstüne de iki bardak su. Sonra da kepçeyi aldı eline, başladı karıştırmağa.

— Yapma Nuri, dedik, yemiyorsan çek git kardeşim...

— N'oolacak, dedi Ferit, aile terbiyesi görmemiş ki...

Beriki oralı bile değil. Habire karıştırıyor:

— Türlü yapıyorum, türlü, diyor. Ferit'e spesiyal...

Arkadaşlardan biri:

— Madem yemiyecektin, dedi, ne diye alırsın? Belki yiyen olurdu arkadaşlardan.

— Size ne be? Ben Ferit'e türlü yapıyorum. Servis spe...

Sözünü bitiremedi. Ferit karavanayı tuttuğu gibi, kafasına geçirdi Nurettin'in. Nurettin olmuştu olacağını. Fasulya, pirinç, üzüm taneleri salkım - saçak akıyordu omuzundan aşağı. Gözleri dışına düşmüş, kalakalmıştı olduğu yerde. Ferit onun bu şaşkınlığından yararlanıp soluğu dışarda aldı. Nurettin de ardından. Biz de onların ardından. Derken yemekhane tüm boşaldı. Ferit kaçar, Nurettin kovalar. Koca bahçede fır-dönüyorlar. Biz yerlere yatıyoruz gülmekten. Hele Naci, akasya ağacını kucaklamış:

Bu olaydan sonra aramız açıldı Nurettin'le. Başka masaya gitmek zorunda kaldı. Ama bu arada bir de temiz sopa çekmeyi unutmadık tabii...

★

Ben beyaz fasulyayı anlatıyorum, o hep bakıp duruyor yüzüme. Artık dayanamadım, muhasiplik falan kalmamıştı gözümde, nasıl olsa bir gün tanıyacaktı.

— Beni tanıyamadınız galiba müdür bey? dedim.

Alt dudağını üst dudağına geçirip başını salladı:

— Siz...

— Evet evet, dedim, ben. Hani, türlü yapıyorduk. Bir de Ferit vardı, unuttunuz mu?

Müdür Nurettin bey istemiyerek elini boynuna götürdü, fasulyaları, pirinçleri, üzümleri sıyırdı.

— Sen ha? dedi. Şevket ha? Ulan ne kadar değişmişsin be!

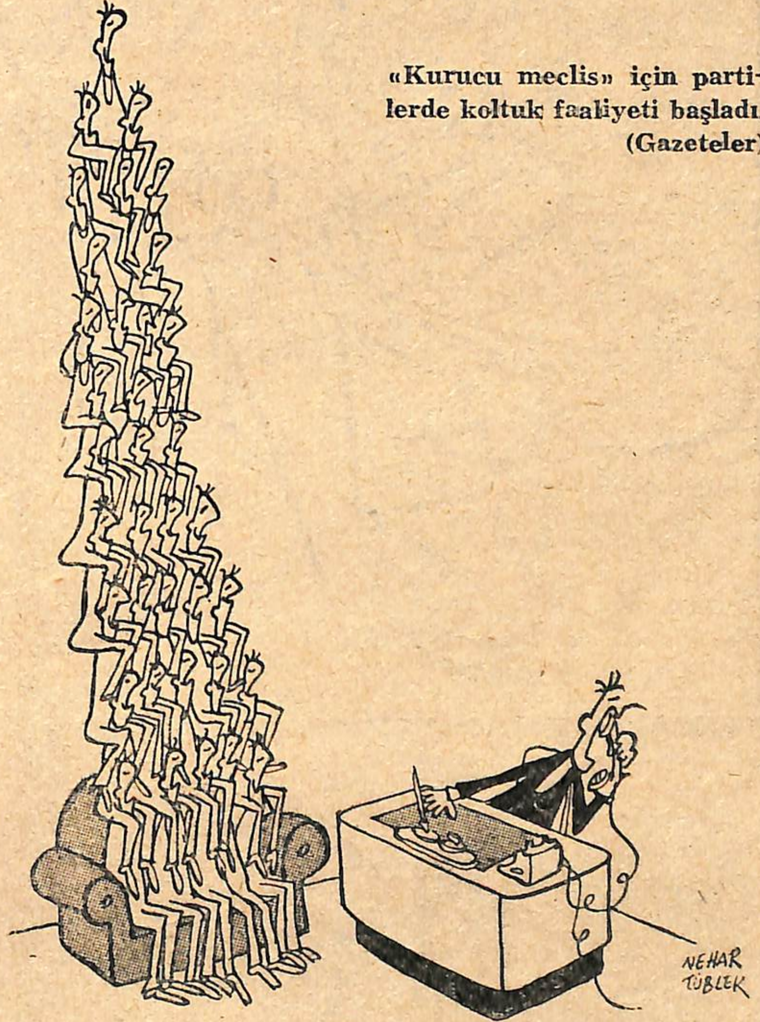
— Değiştik ya, dedim. Velinimetle aran nasıl?

— Boşver, dedi. Ne iş yapıyorsun şimdi sen?

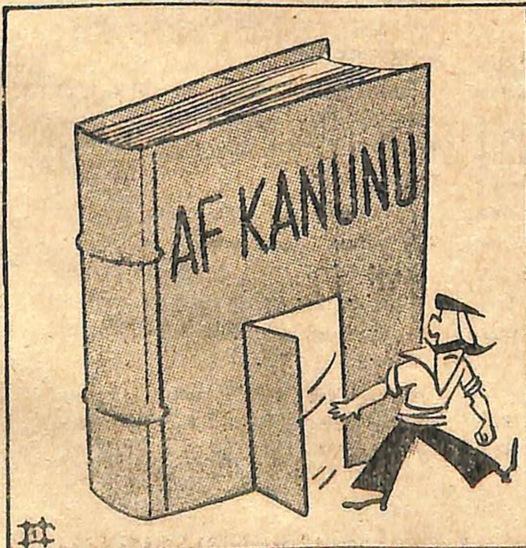
— Hiç, dedim. Seni görmeğe gelmiştim...

Hüseyin KORKMAZGİL

«Kurucu meclis» için partilerde koltuk faaliyeti başladı. (Gazeteler)

Parti sekreteri — Maalesef bayım koltukta yer kalmadı!..

YAZISIZ!

BU MU BESLE

Örtülü ve Ör

AKBABA'yı yıllardır okuyanlara kendimizi yeniden tanıtacak değiliz. Ne demiş şair:

Âyinesi iştir kişinin lâfa bakılmaz!

Akbaba sayfaları da bizim kafamızın, kalbimizin aynasıdır. Yıllar boyu, ne duyduk, ne düşündük, ne yazdık, ne çizdikse hepsi orada...

27 Mayıs ihtilâlinde, Akbaba ailesinin kalem ve fırça emeğini hiç kimseninkinden az saymadığımızı kendimiz için, gururdan uzak, sadece bir hak biliriz.

Ne olmuş?... Örtülü ödenekten ten para almışız... Hayır, almadık!

Dokuz yıl geriye gidelim: Milletvekiliyiz. Ama, o zamanki milletvekili... Yani ayda 5800 lira kıvıran bir eli yağda, bir eli balda milletvekillerinden değil. Bıkmışız, iğrenmişiz politikadan. Yeniden basın dünyasına, kendi dünyamıza, kırk yıllık işimize dönmenin çaresini arıyoruz.

Eskiden beri Halkevlerine bin abonesi olan partimiz C. H. P. kendi derdine düşmüş, toy ellerde... Dostlarımız hep kafa zenginleri, gönül zenginleri...

İşte bu ara, bize iktidarın eli uzanıyor: Akbaba'nın çıkması, bir memleket hizmetidir. Biz Babıâli'den çekildikten sonra mizah edebiyatı bomboş kalmıştır. Örtülü Ödenekten istediğimiz sermaye hemen verilecektir.

Ben bunu kabul etmedim. Örtülü Ödenekten böyle bir iş için para almanın suç olmadığını, ayıp olmadığını, yüz karası olmadığını bile bile kabul etmedim. Çünkü, bu alışın bir de verişi olacaktır. Bir «alış - veriş» tir bu!

Bense, yıllar boyu tecrübemden sonra yalnız kendi inancımı savunan bir Akbaba çıkarmak istiyordum.

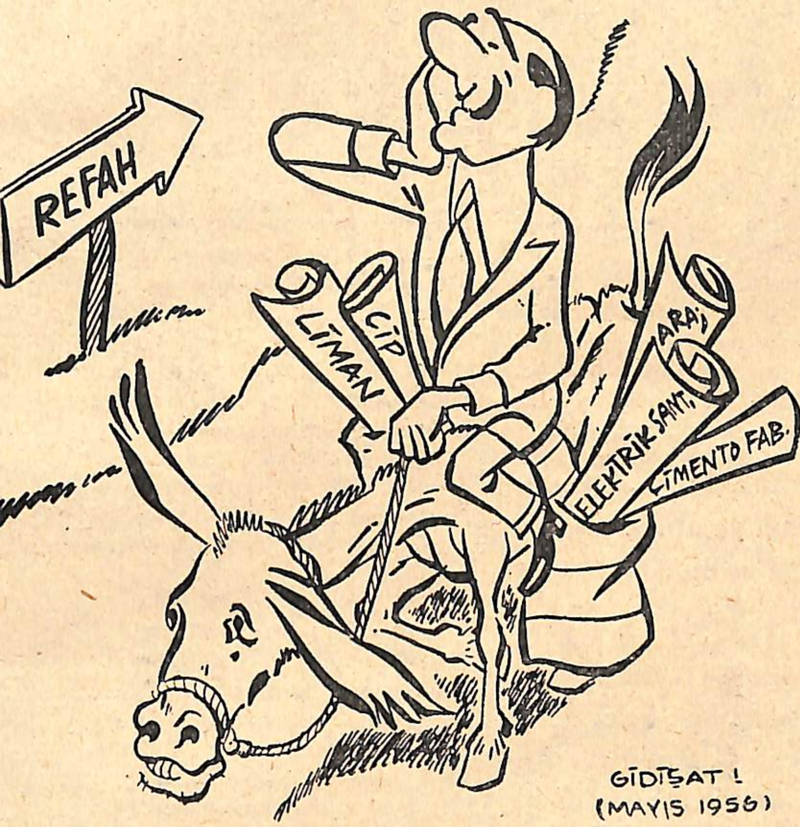
Ricam şu oldu: Bir bankadan, uzun vâdeli borç almak...

D. P. iktidarı bir telefonla olacak bu işi yapmadı: Vereceğim senet için iki zengin imzanın kefilliğini istediler...

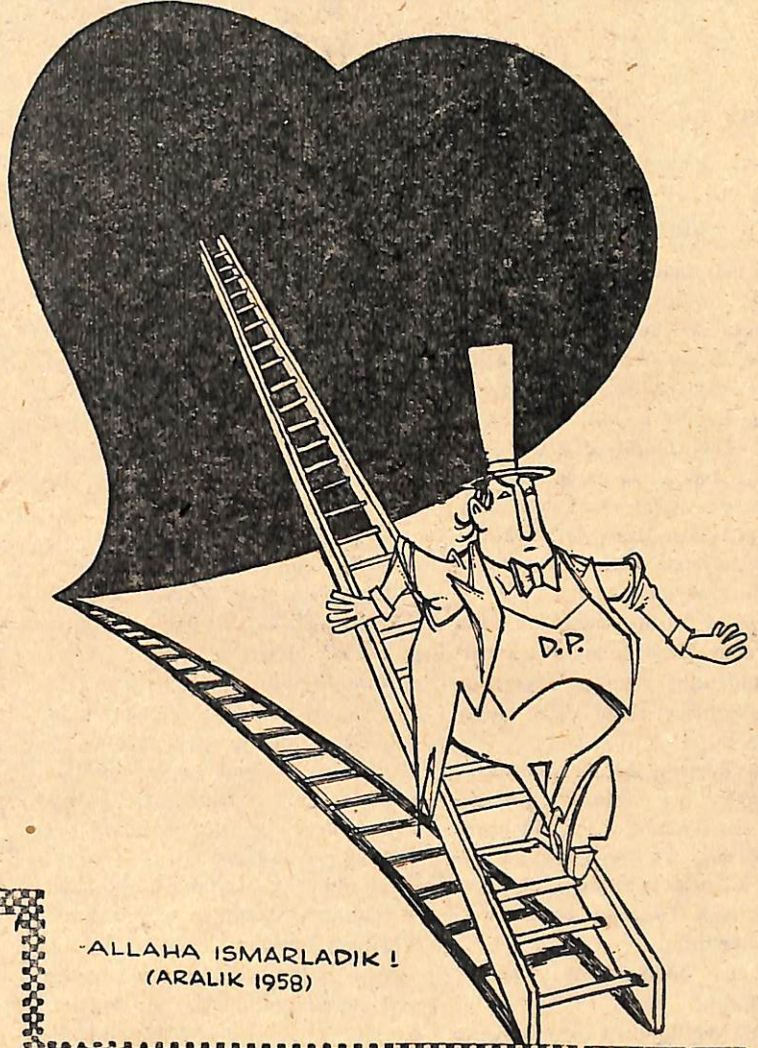
Sonra, bir çare bulundu: Tanınmış bir tüccar bize istediğimiz borcu verecekti.

E GAZETE ?..

GİDİŞAT!
(MAYIS 1956)

ALLAHA ISMARLADIK!
(ARALIK 1958)

…süz Ödenek!

Bu tüccarın, Ankara'da, Postahane sokağındaki yazıhanesine gittik ve bize lûtfettiği parayı, iki imzalı bir senetle aldık.

Bu para o kadar borçtu ki, büyük kısmını üç taksitte ödedim, biiir...

O zamanki ortağımdan ayrılır ve Akbaba'daki onun yarı hissesini de alırken «borcun yalnız bana ait olduğuna, kendisini ibra ettiğime dair» bir de senet verdim, ikiii...

İşte, örtülü ödenek kasasında bulunan vesika budur. Benim bu kadar dalâvereye aklım ermez!

Sonra?... Hastayım. Öksürük değil, aksırık değil... Kalbim hasta... Damarlarım hasta... Amerika'dan bir otomobil getirteyim dedim. Deseto Acentesiyle konuştum. Yalnız 1700 dolar. O zamanki para ile beş bin lira bile değil. Gümrüğünü ilâve ederseniz on bin...

Önce: Ay senin otomobilin yok mu? diye şaştılar. Sonra, peki dediler.

Ama vermediler. Ya bir yazıma kızdılar, ya bir karikatürümüze hiddet buyurdular...

Sonra merhametleri tuttu, acıdılar bana... Peki acıdılar da verdiler mi?... Hayır!... Nasihat verdiler: Sen tanınmış adamsın, Amerika'dan araba getirtirsen dedikodu olur dediler!

Anlatmakla bitmez ki... Hediye yoliyle, kaçak dövizle, kaçak araba getirtmemi teklif ettiler.

Ve nihayet karar verildi: Bakanlar Kurulu karariyle Devlet Malzeme Ofisinden bana bir otomobil satılacak... Ama, alış fiyatına!

1955 model, yarı hurda bir Mercury'yi bana kaça yutturdular, bilir misiniz?... Beş bine mi? On bine mi? yirmi bine mi? Otuz bine mi?... Hayır, kırk bine!... Kırk bin liraya!

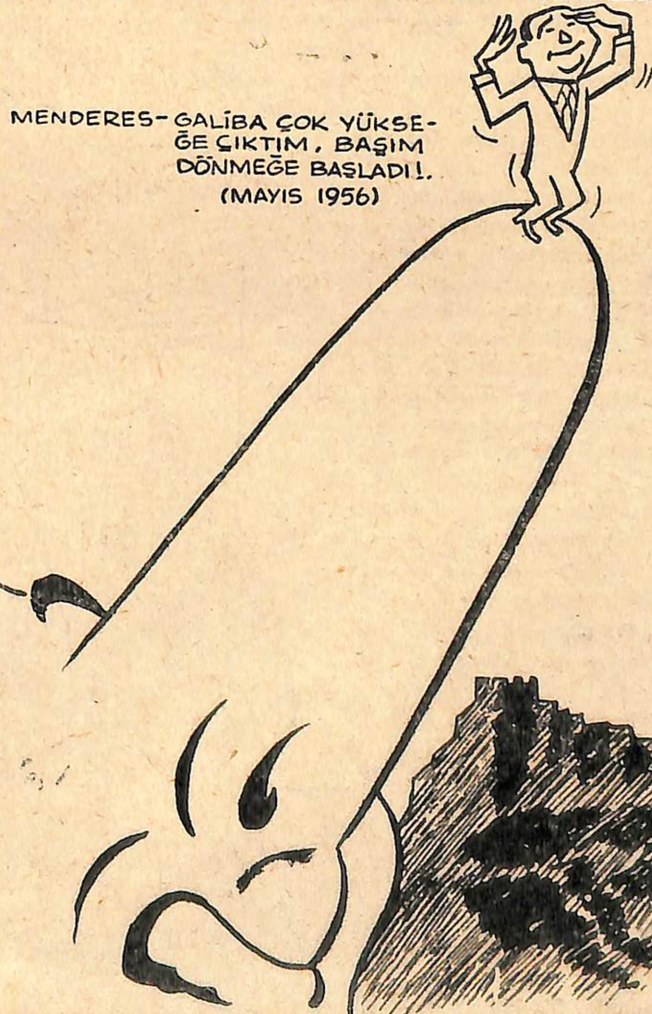
Amerika'dan on bin liraya getirteceğim yepyeni, son model arabaya karşı kırk bin liraya bir çakar almaz!

Feryat ettim, şikâyet ettim, hak verdiler ve galiba on bin lirasını iade ettiler.

Şimdi anlıyorum ki, benden haksız alınan bu para, benim kendi param, Devlet Malzeme Ofisi kasasın-

(Lûtfen sahifeyi çeviriniz)

MENDERES— GALİBA ÇOK YÜKSEĞE ÇIKTIM, BAŞIM DÖNMEĞE BAŞLADI!.
(MAYIS 1956)

Yassıada notları...

dan değil de örtülü ödenek kasasından iade edilmiş... Ne söyliyeyim? Alışmışlar, işlerine daha kolay geliyor böylesi!... Zaten kasalar ve keseler öyle biribirine karıştırılmış ki, onlar için fark yok!

Beni, küçümsenmiyecek bir para ile aylığa bağlamak istedikleri zaman ne yaptığımı elbet biliyorsunuz sevgili okurlarım: İş Bankasiyle gelen havaleyi yine İş Bankasiyle kendilerine iade ettim!

Hem niçin örtülü ödenekten bana yardım edeceklerdi kuzum?... Yıllardır okuduğunuz yazıları, seyrettiğiniz karikatürleri daha rahat yapalım diye mi?...

Örtülü ödenek, örtülü ödenek!... İlâhi baylar, ya «örtüsüz ödenekler» e ne diyelim?... Ya tahsislere ne diyelim?... Ya beyefendinin kanatları altında yapılmış Avrupa, Asya, Afrika, Amerika seyahatlerine ne diyelim?...

«Örtüsüz ödenek» mi nedir?... Resmî ilân!..

Şu hâlâ dedikodusu bitmeyen, şu hâlâ paylaşılamıyan resmî ilân, iktidarların basına dağıttığı bir «örtüsüz ödenek» değil midir?..

Sana çok verdiler, bana az verdiler diye bir türlü paylaşılamıyan bu örtüsüz ödeneğin lâfını eden hiç yok. Neden acaba?...

Şu satırları yazarken, önümde duran gazetelerden ikisini rastgele çektim ve resmî ilânlarını santime vurdum. Ne çıktı biliyor musunuz?... Bir tanesinde 2600 liralık, öbüründe 3160 liralık... Ayda ne eder? Azını alsak, yetmiş sekiz bin lira... Çoğunu alsak, doksan dört bin sekiz yüz lira... E, bir de on ikiye çarpıp yıllığını arayınız?... Milyona merdiven dayıyor!...

Acaba bu «Örtüsüz ödenek» ziyafetinden bir lokma yemiş tek dergi gösterilebilir mi? Ve acaba bu örtüsüz ödenekler olmasa, hürriyetlerin şerefli savaşçısı nice gazetelerimiz yayınlarına devam edebilirler mi?

Perdenin arkasındaki hakikatler sade bunlar mıdır?... Yalnız bir çinko tahsisi, Türk basınına klişenin santimini en pahalı üç, dört kuruşa mal eder. Ama, bizim gibi iktidarın lânetlileri, yıllarca çinkomuzu karaborsadan aldık ve klişemizin santimine on kuruş verdik... Mürekkep de böyledir, kâğıt da böyle!.. Hepsi ödenek!...

Ya radyo ilânı?... Siz biliyor musunuz, devlet radyosunun iki tarifesi olduğunu?... Biri övey evlât dergilere: On kelime yüz liradır. Gazetelere mi?... Onlar öz evlâttır: On kelime elli lira!...

Yahu insaf, kim daha çok korunmaya muhtaçtır acaba?... Hürriyet gazetesi mi, Milliyet gazetesi mi, yoksa Kim dergisi, Sır dergisi, Akbaba dergisi mi?...

Ne buyurulur, bunlar devlet himayesi, bunlar ödenek değil mi?...

Haaa, hemen söyliyeyim ki bunların hiçbiri, hiçbiri, hiçbiri ayıp değildir, suç değildir, konuşma konusu bile değildir. Gazetelerin her ihtiyacı, gazetelerin bütün ham maddeleri hükûmet pençesinde olan bir basın elbet zaman zaman ona sokulmak, onunla oturmak, konuşmak, gönül dışı fedakârlıklara katlanmak zorundadır.

Ne olmuş?... Akbaba'yı yeniden kurabilmek, yeniden çıkarabilmek için para almışım... Almadım!

Ama bütün delilleri, vesikaları geri iterek kabul edeyim: Aldım!.. Ne olacak?... Moskof Elçisinden mi aldım?... Bulgar Konsolosundan mı aldım?... Demirperde gerisi, yahut demirperde dışı yabancı ellerden mi aldım?...

Bitmedili... 1923 yılından beri, gelmiş geçmiş her iktidar, basına, zor durumlarda örtülü ödenekten yardım etmiştir.

Eğer bu bir suçsa, bu bir yüz karası ise, bu bir hesap sorma konusu ise bütün eski defterleri açmalı...

Suç nedir, yüz karası nedir, hesap sorma konusu nedir, bilir misiniz?.. Kalemi şerre satmak!...

Demokrat iktidarın en azgın günlerinde kalemim şu satırları yazmıştı:

«İnönü'ye atılan taş, Demokrat Partinin mezar taşı olacaktır!»

Necip Fazıl Kısakürek bedbahtının kalemi de şu satırları:

«Bahtsız bir taşın açtığı bere üstündeki minicik flaster ne demek?.. Haklı bir güllenin yere sereceği leşi örtecek kefenden ne haber?..»

İşte alçak, işte örtülü ödenek satılmışı bunа derler!

Size dünkü, bugünkü değil, 1923 den beri çıkmış bütün Akbaba koleksiyonlarını açıyorum: Her satır ve her kelime inkılâplar lehinedir. Bir tek geri düşünce, geri duygu Akbaba sayfalarında bulamazsınız.

Otuz sekiz yıllık yayınımızda daima ileri, daima yeni, daima ışıklı bir hayatın savunucusu olduk...

Sonra?... Daha sonra?... Altmış üç bin lira örtülü ödenekten almışım, değil mi?... Haydi bir daha kabul edeyim... E, bu devlet parasına karşı ne vermişim acaba?...

Daima gizli kalması âdet olan sadece üç yıllık vergi sırrımızı açıklıyayım: Başkasının matbaasında basılan, başkasının binasında oturan Akbaba:

1957 yılında	51220 lira
1958 yılında	56271 lira
1959 yılında	82711 lira

Gelir Vergisi ödemiştir. Bu parayı bir fabrikanın dönen çarkları, tüten bacaları ödemedi. Ödeyen, elimizdeki şu kalemler, şu fırçalardır!

Eğer fikir, san'at ve ahlâk ölçüsünü düşürmeden Akbaba çapında hizmet edecek, üste de her yıl devlete böyle vergiler ödeyecek kalemler bulursanız, hiç durmadan kendilerine, örtülü veya örtüsüz ödeneklerden yardım ediniz.

Bizim bu sütunlarda söyliyeceğimiz bu kadar. Eğer sağlık durumumuz izin verseydi, Yassıada'ya gönüllü tanık gider, savunmamızı Yüksek Adalet Divanı önünde yapmak isterdik... Eyvaaah, artık o günlerden çok uzağım. Ne her gece göğsümü sızılarla geren daralmış kalb damarlarım, ne hafızamda zaman zaman boşluklar açan sertleşmiş beyin damarlarım bu arzuya uzaktan sadece iç çektiriyor.

Bunu ben, işlerin içyüzünü bilmeyen sevgili okuyucularım için yapmak isterdim. Yoksa bana saldıran o kin, o haset çakalları bunları bilmezler mi?...

Ama devlete yılda 82711 lira Gelir Vergisi veren bir kalemi affetmek... İşte o küçük yaratıkların ömür boyu hasret çekecekleri ve affedemiyecekleri şey budur!

Gücümü son damlasına kadar toplayarak yazdığım bu satırlardan sonra ne yapıyorum, biliyor musunuz dostlar?... Doktorların emirlerine teslim oluyor ve ne zaman çıkacağımı bilmeden hastahaneye gidiyorum!

Yatacağım... Ama yine bugünkü iç gücümle, kalem elde yatacağım. Yazı hayatının haklı ve şerefli cakası içinde Sirano gibi döğüşe döğüşe ölmek benim tek bahtiyarlığım olacaktır.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ayakkabı fiatları çok yüksek. (Gazeteler)

— Yaaa, işte böyle kardeşim, iki ayağım bir pabuca girdi!

Hizmetçi KIZ

1 Şubat

BİZİM evde hizmetçi meselesi gene kritik bir devreye girdi. Haftalardanberi karılı kocalı durmadan hizmetçi arıyoruz; hâlâ bulacağız... Bununla beraber bizim bayan gûya bir yerden söz almış, şayet dün öğleye kadar kendisini bir âyartan olmazsa, oturduğumuz semtin havasını fazla sert bulmazsa, pek tenha olduğumuz için: «Canım sıkılır!» diye gelmemezlik etmezse, hâsılı bütün bu «ise» ler matluplarına muvafık düşer ise, yarın gelecekmiş! Fakat aradaki adam: «Yazın yazlığa gitmemeniz işi bozuyor. Ben onu bilirim, yazın tebdilhavasız yapamaz!» diyormuş ama, kimbilir, belki de razı olur...

3 Şubat

Geldi!. Artık bizim bayandaki sevinci görmeyin! Yalnız yeni hizmetçimizin şeraiti ağır mı ağır ha... Kendisine tam bir evlât muamelesi edecekmişiz!. Olacak iş değil ama, bakalım...

5 Şubat

Bana: «Beybaba» demesi, ayıp değil ya, fena halde sinirime dokunuyor. Hoş, karıma da «Anne» demesi ondan aşağı kalmıyor ama, ne yaparsın, ister istemez katlanacağız.

6 Şubat

Yaradana kurban olayım, ne de çirkin! Zaten bizim bayan da eve dünya güzeli getirmez ya! Yahu, iş görmeğe evvelâ bunun gücü kuvveti müsait değil... Hoş, bizim bayan da ona pek işi bırakmıyor... Senelerden beri doğurup dokumamış kadın «Anne» diye çağırıldığını işitince hizmetçiye kanı mı kaynadı, nedir?

8 Şubat

Dün gece gene sinemaya gittik. Bizim hizmetçi, Sofia Loren'in yeni bir filmi oynar da görmezse, maazallah fenalık geçirirmiş.

Biz evvelce karı koca ayda yılda bir sinemaya gittiğimiz zaman koltukta otururduk. Şimdi, ne kadar olsa, yanımızda hizmetçimiz var... Onun için locada oturuyoruz!...

10 Şubat

Dün yazıhaneye genç bir adam geldi. Meğer benden evlâtlığımızın elini istemeğe gelmemiş mi? Sinemada görmüş, beğenmiş, verirsek çeyizsiz çemensiz alacakmış... Evvelâ, ne cevap vereceğimi birdenbire kestiremedim. Sonra düşündüm ki: «Manii rızk olanın rızkını Allah keser!»

11 Şubat

Meğer ne de kısmetli kızmış, yahu!... Üç defa sinemaya gitmekle ne çabuk beğendiler! Bizim dayının birbirinden güzel, gül gibi üç kızı senelerce evde durmuşlardı da bir türlü kısmetleri çıkmamıştı...

12 Şubat

Söz kestik!...

27 Şubat

Dün gelin gitti... Allah kısmetinden güldürsün... Epeyce yorulduk, bir hayli da masrafa girdik... Bizim bayanın yorgunluğu da üstüne caba!...

28 Şubat

Gazetede manevî evlâdımızın evlenme haberini okuduğum zaman âdeta merakıma dokundu. Bugün de eş dostun tebriklerine cevap yazmalı...

K...

— Aman eve dönelim, galiba şeyimi giymeyi unutmuşum!

Olur!

Leylâ; Melâhata çıkıştı:

— Yahu sen budala mısın?

— Neden?

— Necdetten ayrılmışsın?

— Ayrıldım ne olacak?

— Sen, ayda iki bin lira verecek erkeği zor bulursun!

— Beş yüz lira verecek dört kişi bulurum, olur biter.

Zamane!

Kadın, kızına çıkıştı:

— Aman kızım bu saate kadar nerede kaldın?

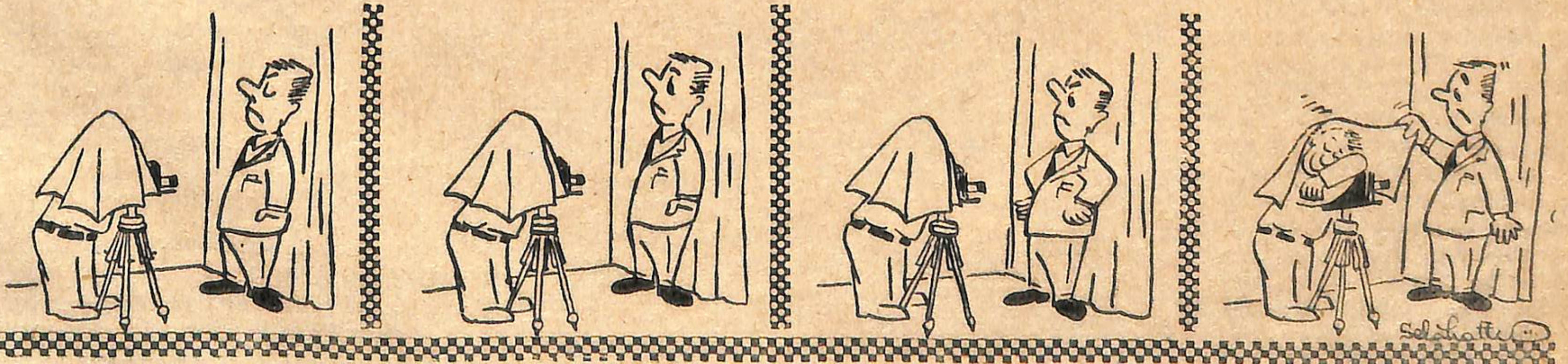
— Nişan merasiminde idim!

— Yaaa... Güzel mi oldu?

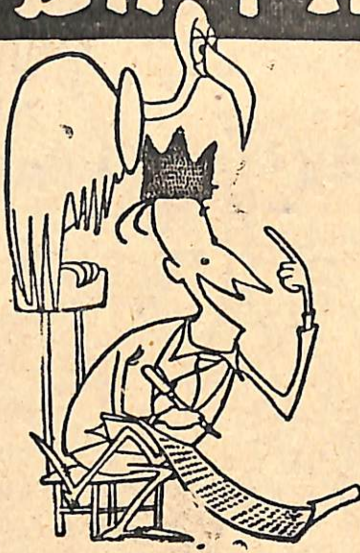
— Fevkalâde!...

— Kim nişanlandı?

— Ben!...

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— *Fıkrayı anlatırım, karikatürümü de kendim çizerim. Daha alâsı da can sağlığı...*

Tevfik EROL

Olabilir!

Parisli bir kadın, methedilen temsili görmek için tiyatroya gitmişti. Biletini alıp yerine oturduğu zaman ön taraftaki koltukta oyunu seyreden bir subayın şapkası önünü görmesine mâni olduğundan kendisine bunu hatırlatacak oldu... Fakat Fransız subayı, aksi bir adamdı:

— Kiminle konuştuğunu öğren

de ondan sonra yanıma gel... dedi, ben İtalya'ya giren ordunun bayrağını taşımış adamım!... Öteki seyirci soğukkanlılıkla şu cevabı verdi:

— Olabilir amma, bu sizin bana kafa tutmanız için bir sebep değildir. Çünkü, bilirsiniz ki, Hazreti İsayı da bir eşek taşımıştı!..

※

— *27 Mayıstan sonra ilk radyo programımda «Dağ başını duman almış» marşını çalıyordum. Gözyaslarımı tutamadım ve o zaman bu mem leketi ne kadar çok sevdiğimi daha iyi anladım. Ben aslen Fransızım da...*

Edith Lâle ŞEN

Sigara!

İki bekâr teğmen, odalarında oturmuş kahve içiyorlardı. Birinin sigarası kalmamıştı. Aldırmak için kapı yanında bekliyen emir erine seslendi, para vererek:

— Ahmet, dedi, çabuk bana tütüncüden bir paket Yenice al.

Emir eri çıkınca arkadaşına:

— Cin gibidir, dedi, bak şimdi ayakkabılarını giyiyor, sokağa çıktı, köşeyi döndü, caddeye vardı, tütüncüye geldi, parayı verdi, kutuyu aldı, caddeyi geçti, köşeyi

döndü, kapı önüne geldi. Sonra seslendi:

— Ahmet!

— Buyur komutanım!

Ahmet, aldığı paketi teğmene uzattı.

Arkadaşı:

— Canım dedi, benim emir eri de ondan geri kalmaz. Görürsünüz. Ve seslendi:

— Mehmet!

Gelen emir erine:

— Al şu parayı, dedi, git bana tütüncüden bir paket Bafra al, ayağını tez tut ha, eylenme.

Sonra emir eri çıkınca biraz daha ağır davranarak başladı saymaya:

— Ayakkabılarını giyiyor, sokağa çıktı, köşeyi döndü, caddeye vardı, tütüncüye geldi, parayı verdi, kutuyu aldı, caddeyi geçti, köşeyi döndü, kapı önüne geldi. Ve seslendi:

— Mehmet!

— Buyur komutanım!

İçeri giren emir erine sordu:

— Hani sigara?

— Komutanım, daha gitmedim, postallarımı bağlıyordum.

— *Yapma be!... Sana da fıkra beğendirmek dert. İyi işte, açık filân değil...*

Yaşar ÖZEN

Nerede?

Küçük çocuk gayet mâsumane babasına sormuş:

— Babacığım, siz annemle evlenip balayına çıktığınız zaman ben neredeydim?

Baba biraz düşündükten sonra cevap vermiş:

— Seyahate çıktığımız zaman benimle, dönerken de annenle idin evlâdım.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Kusur!

Genç adam böbreklerinden şikâyetçidir. Doktora gider. Doktor aynı zamnada tanınmış bir operatör olup evinde de ameliyat yapmaktadır. Muayeneden sonra hastaya:

— Azizim, senin mutlaka cerrahî müdahale görmen lâzım, başka şekilde kurtuluş yok, der.

Hasta itiraz eder:

— Peki doktor bey, ameliyat olalım, fakat burası bakımsız bir hastahane.

Doktor:

— Evimde ücretli muayene ve ameliyat yapıyorum, arzu edersen yarın gel, der.

Adamcağız kabul edip ayrılır.

Ertesi gün doktorun evine gelen hasta, bayıltılır. Ameliyat başlar. Doktor çıkartıp yanındaki küvete bıraktığı böbrekleri tekrar yerine koymak için almak üzere döndüğünde yerinde olmadığını, açık kapıdan içeri giren evin köpeği tarafından yutulduğunu görür. Zaman kaybetmeden köpeği yakalayan doktor hayvanın böbreklerini çıkartıp hastaya takar ve ameliyat sona erer. Adam iki gün sonra taburcu olur gider.

Bir sene sonra tekrar karşılaştıklarında doktor:

— Nasılsınız? der.

Hasta, doktorun ellerine sarılır:

— Doktorcuğum siz bana hayat verdiniz, yalnız bir kusurum var, küçük aptestimi yaparken elimde olmadan bir bacağımı kaldırıyorum.

Gülmemek için kendini zor tutan doktor:

— Evlâdım der, o kadar kusur olur. Sen her gün havlamadığın için Allaha dua et.

Niyazi BABUÇÇU

※

Sağır ile hasta

Sağırın biri, bir hastanın hatırını sormağa gider. Sağırlığını gizlemek için de bir plân tertip eder:

Hastaya: Nasılsınız? derim, tabiî iyiyim der.

Oh . Oh... Memnun oldum derim.

Ne yiyiyorsunuz? diye sorarım. Tabiî bir şey diyecek.

Ona da: Afiyet olsun, derim.

Bir de doktorunun adını sorarım. Ve pek nazik bir adamdır diye sözü keser çıkarım.

Sağır, hastanın yanına girer. Hasta buhranlı bir haldedir. Konuşma başlar:

— Nasılsınız, efendim?.

— Pek fenayım, ölüyorum.

— Oh, oh, memnun oldum.

— Ne yiyip, ne içiyorsunuz?

Hasta, sağırın sözlerine kızmıştır.

— Ziftin pekini yiyiyorum.

— Afiyet olsun efendim.

Hasta büsbütün kızar.

Sağır devam eder.

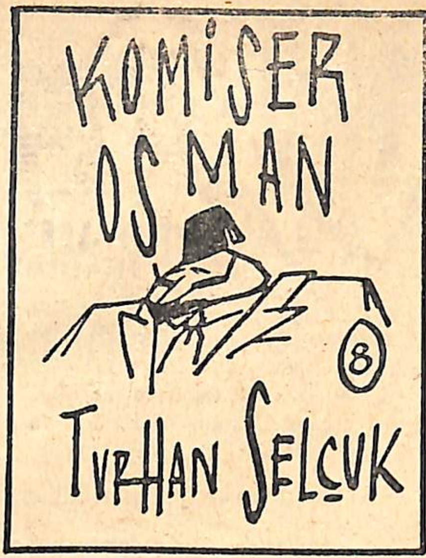
— Doktorunuz kim?

— Ezrail.

— Haa o mu? Tanırım, pek nazik bir hekimdir.

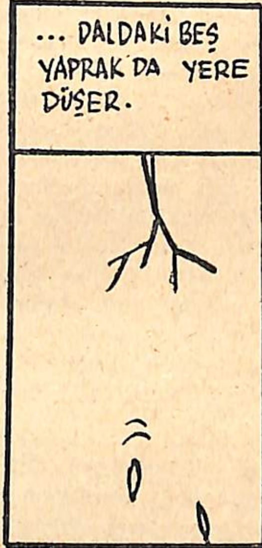
Hasta artık dayanamaz, sağırın boynuna atılır.

Osman ÖZDİKİCİ

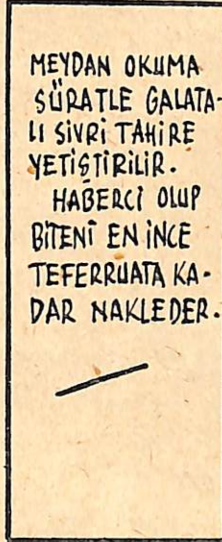

KOMİSER OSMAN
8
TURHAN SELÇUK

BEN ONLARIN REİSLERİ GİBİ KORKU YÜZÜNDEN KAÇAK DOLAŞMIYORUM. GELİP GİTTİĞİMİZ YERLER MALÛMDUR. SİVRİ TAHİR İSTERSE YARIN BURAYA GELİR...

VE OSMAN TABANCASINI ÇEKEREK BİR DALA BEŞ EL ATEŞ EDER...

... DALDAKİ BEŞ YAPRAK DA YERE DÜŞER.

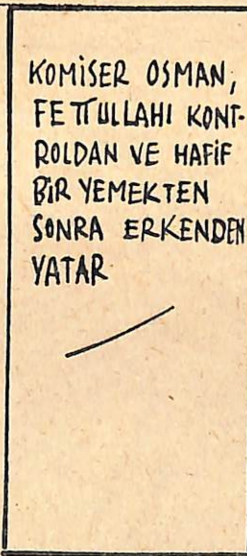

YALNIZ SİVRİ TAHİR DEĞİL ARKADAŞLARI DA GELİRLERSE MEMNUN OLURUM. VAKTİYLE MEYDANI BOŞ BULMUŞLAR ONLAR.

MEYDAN OKUMA SÜRATLE GALATALI SİVRİ TAHİRE YETİŞTİRİLİR. HABERCİ OLUP BİTENİ EN İNCE TEFERRUATA KADAR NAKLEDER.

CİBALİ KAPILIYA İLETİN YARIN ORADAYIM. ARKADAŞINA VERDİĞİM DERS ONU FENA SARSMIŞA BENZER.
SARSILMIŞA BENZEMİYOR AMA NEYSE..

APOSTOL!.. GETİR BİR ŞİŞE DAHA.
HER ŞEYE RAĞMEN, OSMAN HAKKINDA SÖYLENENLER TAHİRİ DÜŞÜNDÜRMÜŞTÜR. BU ÇEŞİT KAVGALARIN İÇİNDE YETİŞMESİNE RAĞMEN O GÜN KAFAYI ÇEKMEK LÜZUMUNU HİSSEDER...

AH OSMAN! GEÇ KALMIŞSAN ÜZÜNTÜDEN ÖLMÜŞÜMDÜR NERELERDE İDİN?..
SENİN BAŞINA BELÂ OLANLARIN PEŞİNDEYİM HAYGANUŞ. HEPSİNİ TEMİZLEMEDEN RAHAT ETMİYECEĞİM. FETTULLAH NASIL?.

KOMİSER OSMAN, FETTULLAHI KONTROLDAN VE HAFİF BİR YEMEKTEN SONRA ERKENDEN YATAR

KORKUYORUM OSMAN... İSTERİSEN BERABERCE KAÇALIM.... CEVAP VERMORSUN?!.. UYUDUN YOKSA?.
EYVAHLAR OLSUN.. BİZ VAZİFEDİR MAZİFEDİR DERKEN KADINCAĞIZ AŞIK OLDU.

SABAH BİRAZ GEÇ UYANAN OSMAN KAHVEYE VARDIĞINDA SİVRİ TAHİRİ KENDİSİNİ BEKLERKEN BULUR... MERAKLILAR ERKENDEN MASALARI DOLDURMUŞLARDIR.
DEMEK CİBALI KAPILI OSMAN BU. BIÇAKLA DÖVÜŞMEĞE MECBUR EDERSEM DUASINI HEMEN EDEBİLİR.
KORKUSUZ HERİF.. ERKENDEN DAMLAMIŞ BURAYA.

SİVRİ TAHİR YERİNDEN DOĞRULUR...
SAKALLI, İŞİTTİĞİME GÖRE BANA MEYDAN OKUMUŞSUN.
AZ GELİRSİN BANA SEN.. SANA DEĞİL ARKADAŞLARINA DA, ÜSTAN DA DAHİL MEYDAN OKUDUM.
DEVAMI VAR

Sev Beni Çok Sev

Selâmi İzzet Sedes

ROMAN

— 11 —

«— Maazallah, mide bulantısından ölürüm.

«Tren diyorsun:

«— Kaldırkuldur, kaldırkuldur çekilmez...

«Senin anlıyacağın havada başı dönen, denizde midesi bulanan, trende başı tutan, gözlerinin doğduğundan beri görmeye alıştığı yerlerden başka bir yer görmek istemeyen bir kız almışım. İyi ki bir Tuzla öğrenmiş, oraya gidiyor. Tuzladan gayri bildiği köşkün yolu...

«Bir gün de, yakına razı oldum:

«Pireye kadar uzansak... deyiverdim.

«Karım işi şakaya bozdu:

«— Uzağa gitmeye hacet yok, dedi, o kadar istiyorsan ben senin odana pire de bulurum tahtakurusu da...

«Sustum, boynumu büktüm ve bir daha seyahat lâfını ağzıma almadım.

«Galiba hayatımın en büyük zevki, dünyada bana nasip olan en büyük saadet, karımın vazolarına çiçek yetiştirmek, bahçe bellemek, fidan budamak...

«Çiçekler de az kokulu olacak ha... Sümbül, yasemin gibi sert kokulu çiçek dikmem yasak: Hanımın başı tutuyormuş...

«Bu bakımdan kadın değil, çıtkırıldım bir mahlûk, sar pamuğa koy rafa.

«Amma çene bakımından, hafazanallah...

«Sana vasiyetim olsun, öldüğüm zaman taşıma: Burada karı dırdırından ölen Nebil yatıyor... yazdır.

«Başını ağrıttımsa kusura bakma, artık kesiyorum.

«Çabuk gel. Her zamanki gibi bol maydonozlu havuç salatası yersin, akşam havuç sabah havuç, öğle havuç... Ben sevmem, ama gel de bunu Fatmanıma anlat bakalım... O seviyor, üstelik bin bir derde de şifaymış...

«Ha, bak az kaldı unutuyordum. Müşfika, Fatma, Müşfikadan sıra gelmedi ki...

«Burada yeni tanıyacağın bir mahlûk daha var: Hop.

«Hop, oldukça çirkin, babası çoban, anası seter bir köpek. Yolda buldum, sokağa düşmüş. Lâf olsun diye:

«Hop... dedim.

«Hemen koşup geldi, şahlandı, iki ön ayağını omuzlarıma attı.

«Peşime taktım, daha doğrusu peşime takıldı, eve geldik. Kırk yıllık yeriymiş gibi girdi bahçeye. Şimdi:

«— Hop dedik... diyorum, rüzgâr gibi koşup geliyor, şahlanıp iki ön ayağını omuzlarıma dayıyor.

«Hopu almamın bir de sebebi var. Müşfika, aşçı kadın değil karım Fatma son zamanlarda korkuyor:

«— Nebil, bana bir hal oldu, geceleri rahat uyuyamıyorum, bu koca bahçe içinde korkuyorum... diyordu.

«Fakat köpeği bunun için getirdim demedim, neme lâzım, kendisi korkuyorum der de, ben korkuyorsun dersem kızar... Müşfika demişler ona ama şefkatin şesi yoktur kadında, üstelik aksi mi aksidir... Gülü tarife ne hâcet, ne çiçektir bilirsin...

«Hopu görünce sert bir çıkış yaptı:

«— Bu da ne?

«— Köpek...

«— Köpek olduğunu görüyorum, ne olacak bu hayvan?

«— Ava gideceğim.

«— Allah akıl fikir versin.

«Av mevsimi açılınca, zavallı hayvancağıza vereceğimiz bir lokma ekmek çok görülmesin diye, sahiden ava gideceğim, hiç suçu olmayan kuşlar vurup, dağ tepe taban tepeceğim...

«Sen içinden:

«— Kaçamağa ne lüzum vardı, gece korkuyorum diyordun, ben de bir köpek getirdim demek daha doğru olurdu diyorsun.

«Hayır Mustafa, karımın yaradılışı malûm. Eğer:

«— Hanımcığım, korkuyordum dedin, ben de sana, rahat uyuman için bir köpek getirdim...

«Deseydim, küplere biner:

«— Hiç lüzum yok, defet bu hayvanı, ben dünyada hiç bir şeyden korkmam... diye bağırırdı...

Neriman sustu. Mustafa:

— Mektup bitmedi ki... dedi.

— Bu kadarı yeter.

— Alt tarafını merak etmiyor musun?

— Hele dur.

Küçük bir masanın önüne gitti, gözü çekti, bir zarf çıkarıp Mustafaya uzattı:

— Al, al da bunu da sen oku.

Bu, Müşfikanın Nerimana yazdığı mektuptu. Mustafa okudu:

«Sevgili yavrum Nerimancığım,

«Anlıyorum, durmadan geziyorsunuz, çat orda, çat burda, çat kapı arkasındasınız. Hayır, bu bilmece süpürge demektir ama ben bu mânada söylemiyorum: İmreniyorum size. Abanda gitmişsiniz, Kilyosa uzanmışsınız, Erdeği görmüşsünüz, Marmara adasında kalmışsınız... Amasrayı metediyorsunuz... Her yerden gönderdiğin kartlara teşekkür ederim, beni unutmuyorsun... Ben de kartlara doya doya bakıyorum ama bir türlü doyamıyorum. Ve dedim ya, size imreniyorum, keşki onların yanında, onlarla beraber olabilseydim diyorum.

«Bir düşün Nerimancığım, doğdum doğalı -ben oturduğumuz köşkte doğmuşum- evet, doğdum doğalı, yâni kırk yıldır, sözün tam mânasiyle kırk yıldır, sabahları perdemi açar, akşamları kaparken hep ayni manzarayı görüyorum, hep ayni ova, ayni yollar, ayni ağaçlar. Kırk yıldır manzarada değişmiş hiç bir şey yok. Bir kaç ev yapıldı, bir kaç ev yıkıldı, ağaçlardan kimi büyüdü, kimi çürüdü, kimi de, kırk yıl önceki gibi duruyor. Bilirsin, köşk kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde, bunun için yoldan geçenler de hep ayni insanlar. Gençler ihtiyarladı, ihtiyarlar pinponlaştı, ama ayni insanlar.

«Evet, değişiklik ihtiyarlamaktan ibaret burada, bu bakımdan ben de değiştim. Meselâ sütçümüz ben çocukken gençti, bugün değişti, altmış yaşında oldu, ama yine o Memet, o, benim çocukluğumda bildiğim sütçü Memet... Ben de kırkını aşıyorum ama o Müşfikayım.

«Biliyor musun asıl üzüntüm ne:

«— İhtiyarlamak... diyeceksin.

«Hayır Neriman.

«Ben dünyayı göremeden, buradan başka hiç bir yer göremeden öleceğime üzülüyorum. Yılda beş on gün kaldığım İçmeleri yer görmek saymıyorum tabiî, saymamakta haklıyım, bunu sen de teslim edersin.

«Ama bütün bir dünya var Neriman. Avrupa var, Asya var, Hindistan, Amerika var... Avustralyayı unutmayalım.

(Devamı var)

İMAP HULUSİ İSTANBUL

SÜMERBANK'da

Paranız birikir, Şansınız artar

Eski Türk Mizahı

Bu da geçer yahu!

Muharririn ömrü yazmakla geçer,
Mürainin ömrü taklakla geçer,
Leyleylerin ömrü lâklakla geçer,
Hokkabazın ömrü şakşakla geçer..

★

Her kişi bir türlü vakit geçirir,
Kimisi yedirir, kimi içirir,
Cüreti kıt olan mum gibi erir,
Enayinin ömrü bakmakla geçer.

Züppeler danseder, uyup rumbaya,
Çocuklar ev oynar girip cumbaya,
Şairler kaside yazarlar aya,
Sarhoşların ömrü çakmakla geçer.

★

Aşıklar dolaşır kırda kol kola,
Sporcu kendini verir futbola.
Zenginler bağlıdır, paraya, pula,
Veznedarın ömrü saymakla geçer.

Açılıp koncalar bırer gül olur,
Ateşler korlanır, korlar kül olur,
Bir ufak böcekten, ipek tül olur,
Akreplerin ömrü sokmakla geçer.

★

Bir türlü geçmede, hasılı, her şey,
Aslolan dünyada: Cünbüşle hey hey,
Sayılı günlerin zevkine bak, ey!.
Ömür bir sudur ki akmakla geçer!

Ercüment Ekrem

Babası :
Plâkiye havuç ister,
Nargileye marpuç ister,
Bayram geliyor, çocuklar
Elbiseyle pabuç ister!

Aşçı :
Besmele ile çıktım yola
Çare sordum sağa sola
Himmet etsin Recep Peker
Yağla pirinç ucuz ola!

Kılıbık :
Keselere ektik darı,
Yüzüm günden güne sarı
Mağazadan, sinemadan
Çıkmaz oldu bizim karı!

Vurguncu :
Davulumun derisi var
Vurgunların serisi var
Kârlı yolu tuttuk amma
Bir de bunun gerisi var.

Taş

Merhum Süleyman Nazifin yanında, bir gün, doktor Abdullah Cevdetin hasta olduğundan bahsediliyordu. Nazif:

— Nesi varmış? diye sordu.

— Mesanesinde taş varmış... dediler.

Nazif, gülümsedi:

— Öyle ise, bir şey değil... Kalbi mesanesine düşmüştür!

Sol, sağ

Sadrâzam Mahmud Nedim Paşa, bir akşam yalısında otururken, ağası, sarraf Salamonun arzı tazimat etmek ricasında bulunduğunu söylediler. Nedim Paşa müsaade etti ve Yahudi huzuruna dahil olunca iltifat etti:

— Ooo... Gel bakalım, nasılsın şeytanın sol bacağı?

Salamon, zeki bir tebessümle paşanın eteğine vardı:

— Sağ ol, paşam!...

Kurbanlar!...

Ahmet Refik'in ölümünün yıldönümü idi. Yeşilay âzasından bir doktor heyecanlı bir hitabe irad ederek:

— İşte, dedi, bu üstad da bir içki kurbanıdır...

Dinleyiciler arasında bulunan Neyzen Tevfik, yanındakinin kulağına fısıldadı:

— Bu doktorlar da çok mütevazı oluyor... İçki kurbanlarını sayıyorlar da kendi kurbanlarını hiç ağıza almıyorlar!

Erzeli ömür

Teçhizatı askeriye nazırı Hacı Akif efendi:

— Erzeli ömür neye derler, bilir misiniz? demiş.. Benimkine derler!

Sormuşlar:

— Neden?

— Öyle ya, demiş, bu kadar yaşamasaydım, Haronaçinin bâlâ rütbesi aldığını görür müydüm?.

Ne derler?

Abdülhak Hâmit Bey, bir gün Hıfzı Tevfik Beyle beraber otomobile biniyordu. Pek nâzik olan üstadı âzam sola oturup Hıfzı Tevfik Beyi sağına almak istedi. Hıfzı Tevfik Bey, telâştan dili tutularak:

— Aman efendimiz, dedi, beni sizin sağınızda görenler ne derler?

Hâmit Bey güldü:

— Hiç... Şu Abdülhak Hâmit ne terbiyeli adam derler!

Günah

Bir bektaşi seyahate çıkmıştı. Gördüğü manzaralar, şehirler bedil hislerini tatmin etmekle beraber maddi ihtiyaçlarını teskin edemiyordu. Nihayet bir dağ başında yaşlı, sevimsiz, perişan bir kadın gördü. Aylarca hasretin verdiği hararetle bunu peri kadar güzel gördü ve kollarının arasına aldı. Fakat sonra kadının yüzüne bakınca bilâihtiyar:

— Yarabbi, dedi, bunu da deftere günah diye mi yazacaksın?

Cennette

Abdülhak Hâmit, Cennet klübünde henüz satrancını bitirmişti ki, karşıdan Süleyman Nazif göründü:

— Elini öpmiye geldim, üstad!

Hâmit elini uzattı, Nazif geri çekildi:

— Sağ elini değil, sol elini ver...

— Neden?

— Demin sağ elini Abdullah Cevdet öperken gördüm, imkânı yok öpmem!

Daha tuhaf

Abdülhamid devri vükelâsından bir paşa, bir gün meşhur Manas Efendiye der ki:

— Bir kitapta okudum: Hindistanda bir kabilenin zimamdarları bir iş görecekleri zaman meşe dallarına biner, öyle müzakere ederlermiş. Bundan tuhaf bir şey tasavvur eder misiniz?

Manas Efendi, derhal:

— Daha tuhafı var, efendimiz! der. Bazı mecaliste meşe odunları bizzat müzakere ederler.

Bu da geçer yahu!

Muharririn ömrü yazmakla geçer,
Mürainin ömrü taklakla geçer,
Leyleylerin ömrü lâklakla geçer,
Hokkabazın ömrü şakşakla geçer..

Her kişi bir türlü vakit geçirir,
Kimisi yedirir, kimi içirir,
Cüreti kıt olan mum gibi erir,
Enayinin ömrü bakmakla geçer.

Züppeler danseder, uyup rumbaya,
Çocuklar ev oynar girip cumbaya,
Şairler kaside yazarlar aya,
Sarhoşların ömrü çakmakla geçer.

Aşıklar dolaşır kırda kol kola,
Sporcu kendini verir futbola.
Zenginler bağlıdır, paraya, pula,
Veznedarın ömrü saymakla geçer.

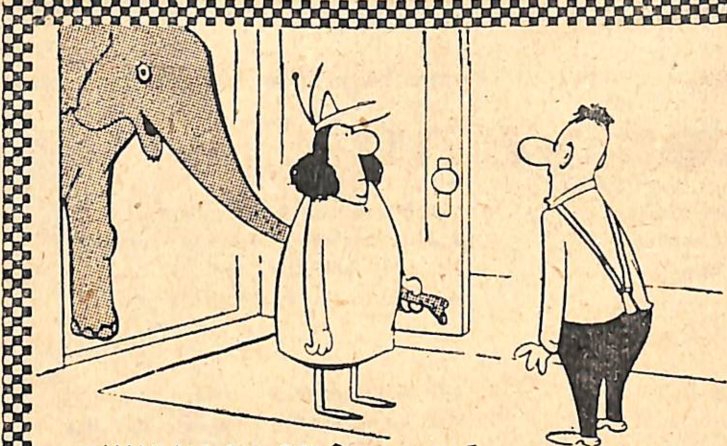
Açılıp koncalar birer gül olur,
Ateşler korlanır, korlar kül olur,
Bir ufak böcekten, ipek tül olur,
Akreplerin ömrü sokmakla geçer.

Bir türlü geçmede, hasılı, her şey,
Aslolan dünyada: Cünbüşle hey hey,
Sayılı günlerin zevkine bak, ey!.
Ömür bir sudur ki akmakla geçer!

Ercüment Ekrem

Dünya KARİKATÜRLERİ

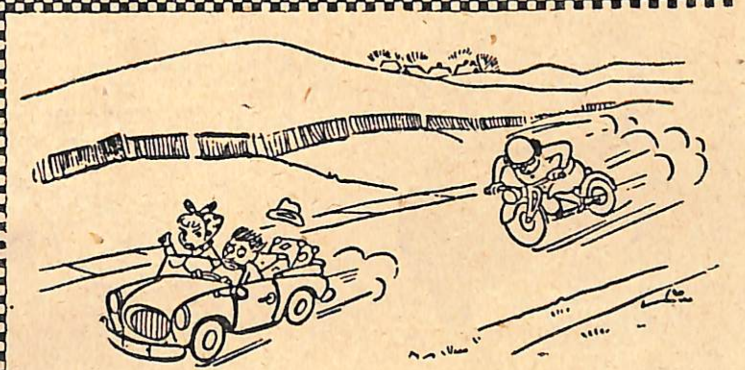
—HAY ALLAH BELÂNI VERSİN, BIKTIM BU SENİN KLEPTOMANİ HASTALIĞINDAN!

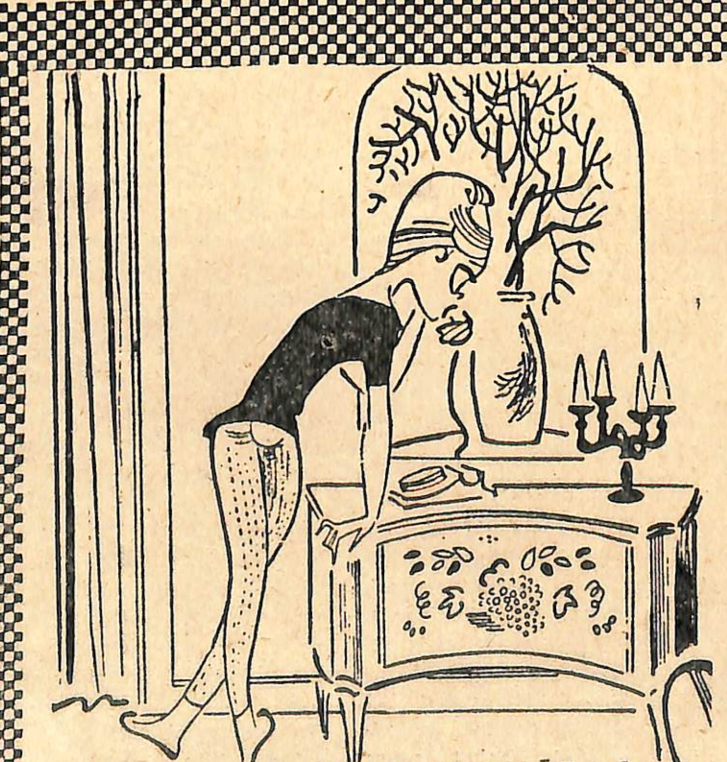
—İŞTE ANNEMİN EVİNE GİDİYORUM... SEVİN... YOK, SEVİNME... HİZMETÇİYİ DE BERABER GÖTÜRÜYORUM!..

—ULAN NE KÖTÜMSER GENÇLERSİNİZ... BİRİNCİ HAFTAYMDA ON ALTI GOL YEDİK DİYE HEMEN MEYUS OLUVERDİNİZ...

—ZANNETMEM... ANNEM ÖYLE PEŞİMİZE DÜŞECEK KADINLARDAN DEĞİLDİR...

—GEÇEN PAZAR SİZİNLE GEZMEĞE Mİ ÇIKMIŞTIM? HATIRLAMIYORUM... OTOMOBİLİNİZİN MARKASINI SÖYLER MİSİNİZ?

—HER ZAMAN BÖYLE İSTAHLI MISINIZ?
—HAYIR... GÜZEL KADINLARIN YANINDA İSTAHLANIRIM...

Yangına

Kazaya

Ölüme

Karşı İlk Yardım

Anadolu Sigorta

GÜN DOĞMADAN

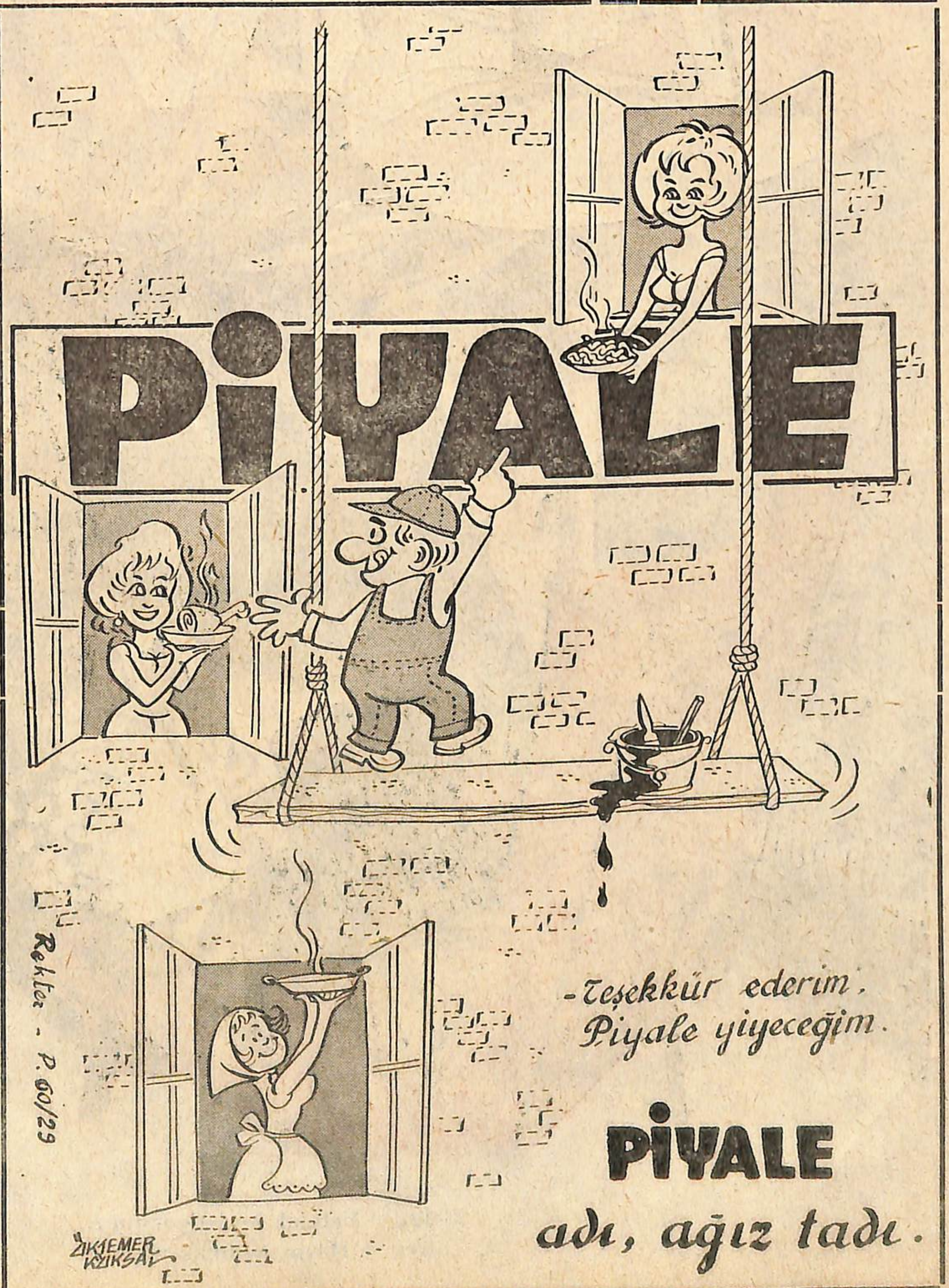

Yusuf Ziya Ortaç

En iyi kâğıt, en temiz baskı, karton kapak ve kuşe kâğıt üstüne 5 renkli gömlek... Fiatı 5 liradır.

Umum Anadolu ve İstanbul bayii: Ferhan Bozkurt ve ortağı, Kebeci han, No. 4 Ankara cad. İstanbul

Bütün kitapçılarda bulunur.

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden:
KADRİ YURDATAP

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI

Klotfarer Cad. No. 8-10;
Belediye - İstanbul

TELEFON: 22 18 11

Akbaba

Gelin — Yatmak mı istiyorsun ?..
Güvey — Hayır, uyumak !..